

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 33-34

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Πολὺς ἐπ' ἐσχάτων ἔγεινεν ἐν τῷ διεθνεί τύπῳ λόγος περὶ νέων τινῶν ζυμώσεων ἐν τοῖς κόλποις τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας, ἐμφανιζομένων ὡς μεταρρυθμίσεις τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοιαύτη, ὥστε νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἐπιστροφή εἰς τὰς μέγροι τοῦδε οὐχὶ μόνον ἀποκηρύκτους, ἀλλὰ καὶ λυσσῶδως πολεμηθείσας «ἀστικὰς» ἀξίας. Ἡ ἀντιθροσκευτικὴ καὶ ἀντιχριστιανικὴ προπαγάνδα φέρεται ἀνακοπεῖσα καὶ ὁ κατὰ τῆς θρησκείας διωγμὸς περισταλείς, ἡ δὲ ἀθεΐα ἐμφανίζεται ὑφισταμένη ὀλοκληρωτικὴν ἦταν κατ' ὄλον τὸ ἐπιθετικόν τῆς μέτωπον. Ἐκ παραλλήλου ἀφθονος φιλολογία παρατηρεῖται εἰς τὸν σοβιετικὸν τύπον περὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὸν οἰκογενειακὸν θεσμὸν καὶ περὶ εὐλαβείας πρὸς τὴν μητρότητα. Ἐν γένει δὲ τονίζεται μία ἐμφανὴς ἐπιστροφή πρὸς ὅ,τι ἀπειτέλει τὸν στόχον τῆς συστηματικῆς ἐπιθέσεως τῆς μαρξικῆς θεωρίας κατ' ἀντίθεσιν παράδοξον πρὸς τὸ μπολσεβικὸν πρόγραμμα καὶ τάσεις πρὸς ἀποκατάστασιν καὶ ἐμπέδωσιν τρόπου ζωῆς μὴ διακρινομένου οὐσιωδῶς ἀπὸ τοῦ ἀστικοῦ.

Ὅτι ἡ τῆς πλήρους ἐκρίζωσεως τῆς θρησκείας πολιτικὴ, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνναῖον λίθον καὶ τὴν θεμελιωδεστέραν τῶν ἀρχῶν τοῦ μαρξισμοῦ, ἀπέτυχεν τοῦ σκοποῦ τῆς παρὰ τὸν μέγροι τοῦδε ἀσκηθέντα πολύτροπον καὶ πολύμορφον δεινὸν ἀντιθροσκευτικὸν διωγμὸν, προκύπτει κατάδηλον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπισήμων δεδομένων, ἅτινα ἐκάστοτε ἀναφέρει αὐτὸς ὁ σοβιετικὸς τύπος. Ὁ τύπος οὗτος ἀφ' ἱκανοῦ παραπονεῖται ὅτι ὅλον ἐν οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν «κολχόζ» στρέφονται ἐντατικώτερον πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀφοῦ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτίους ἡμέρας ἀπέχουν συστηματικῶς τῶν ἐργασιῶν τῶν. Ἡ «Πράβδα» εἰδικώτερον μετ' ἀγανα-

κτήσεως σημειοῖ ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Νικολάου (ἰδιαιτέρως τιμωμένου ὑπὸ τῶν ρώσων) εἰς τὰς κεντρικὰς καὶ νοτίους περιοχὰς τῆς χώρας τὰ 9500 τῶν ἐργατῶν τῶν κολχόζ ἠρνήθησαν ἐργασίαν. Τὸ αὐτὸ φύλλον ταράσσεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ «κομοσομολικοὶ» ἀναφανδὸν ἀποτείνονται πρὸς τοὺς ἱερεῖς διὰ ἱεροπραξίας, ὅτι τὸ «καπίκι» τῆς ἐργασίας τοῦ προλεταριάτου «πηγαίνει εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἐπ' ὀφελεία τοῦ κλήρου», ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ρωσίας ἡ νεολαία τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρῶν ἀντὶ νὰ πολιτικολογῇ ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀποκατάστασιν καὶ διακόσμησιν τῶν ὑπολειφθέντων ναῶν, ἡδὴ δὲ ἐσημειώσαμεν ἐν καιρῷ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» πόσον σημαντικῶς περιορίσθη ἡ κυκλοφορία τῶν ἀθεϊστικῶν σοβιετικῶν ἐκδόσεων, πόσον δὲ πυκνὴ σημειοῦται ἀπὸ τινος ἢ συρροῆ εἰς τοὺς ναοὺς, καὶ δὴ αὐτῆς τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας, καὶ μετὰ πόσης μαρτυρικῆς καρτερίας φέρει τὸν βαρὺν ὁμολογουμένως καὶ ὀδυνηρότατον σταυρὸν ὁ πιστὸς εἰς τὴν πίστιν τοῦ ρωσικοῦ κλήρου παρὰ τὸν ἀπαρδειγματίστου σκληρότητος παραγκωνισμόν τοῦ ἔξω καὶ αὐτοῦ τοῦ περιθωρίου τῆς στοιχειώδους ζωῆς.

Ἄλλ' ἐὰν τὰ κρούσματα ταῦτα ἀναφέρων ὁ σοβιετικὸς τύπος σημειοῖ αὐτὰ μετὰ δυσφορίας, μελαγχολίας καὶ ἀγανακτήσεως, εἰς τὴν ἀπὸ τινος ἀποτόμως ἐκτραγεῖσαν ἠθικολογίαν τοῦ χρησιμοποιεῖ παραδόξως ἀντίθετον τόνον. Ὅπως ἀπρὸ δοκῆτως ἀπὸ τινος χρόνου τὰ σοβιετικὰ ὄργανα ὡσεὶ ἐκ συμφώνου ὁμιλοῦν περὶ κομμουνιστικῆς αὐτοκυριαρχίας καὶ ἠθικότητος, περὶ τῆς ἱερότητος τῆς μητρότητος καὶ τῆς ἀγιότητος τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν, περὶ σεβασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ὡς θεμελιωδῶν γνωρισμάτων τῆς κομμουνιστικῆς ἠθικῆς»,

ἐξ ἀφορμῆς δὲ τοῦ ἐν Μόσχῃ συγκροτηθέντος ἐπ' ἐσχάτων «συνεδρίου τῆς γυναικός», κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ γυναικεία φωνὴ ὑψώθη ὑπὲρ τῆς λήψεως μέτρων ἐνισχυτικῶν τοῦ «οἰκογενειακοῦ συναισθήματος εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν τῆς νέας κομμουνιστικῆς γενεᾶς», αὐτὸ τὸ ἡμεπίσημον κυβερνητικὸν ὄργανον «Ἰζβέστιγια» ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν διαζυγίων καὶ τῶν εἰκονικῶν γάμων, ἐχαρακτήρισεν ὡς ἔγκλημα καὶ ὕβριν κατὰ τῆς «ἠθικότητος τοῦ σοσιαλιστικοῦ καθεστώτος» τὴν εἰς τὰ οἰκογενειακὰ ζητήματα ἐπιπολαιότητα, ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ «μεγάλου κοινωνικοῦ κακοῦ» τῶν ὑπὸ τοῦ κράτους ἐλευθέρως ἐπιτρεπομένων ἐκτρώσεων καὶ κατηγόρησε τοὺς «μικροαστικῆς» προελεύσεως πολίτας ὡς ὑπευθύνους τῆς ἐκ θεμελιῶν ἀνατροπῆς τῆς σοβιετικῆς οἰκογενείας!

Ὡς εἶνε αὐτοφανές, ἡ παράδοξος αὕτη στροφή, ἢ, μᾶλλον, ἐπιστροφή, δὲν εἶνε ἐκουσία· εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιβολῆς τῶν πραγμάτων. Εἶνε παράδοξος ἢ μεταβολή, διότι ἀποτελεῖ αὐτόχρημα ἄρνησιν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ μπολσεβισμού. Ἐν τῷ μαρξισμῷ καθ' ὅλον, πολλῶ δὲ μᾶλλον τῷ τῆς μπολσεβικῆς ἐκδοχῆς, ἡ θρησκεία οὐ μόνον οὐδεμίαν ἔχει θέσιν, ἀλλ' εἶνε καὶ «ὄπιον διὰ τὸν λαόν», στοιχεῖον ἀντικρῶς ἀντικείμενον πρὸς τὸ ὅλον μαρξικὸν φιλοσόφημα· διὸ καὶ ἐκβλητέον πάσει δυνάμει. Ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει θρησκεία, δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη καὶ ἠθική. Ὁ μπολσεβισμὸς εἶνε ἄρνησις τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς· θρησκεία καὶ ἠθική εἶνε αὐτὸς οὗτος. Δὲν χωρεῖ, ὡς ἐκ τούτου, ἐκουσία ἐπιστροφή του εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεφάσισε νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἤθελεν ἀκουσθῆν ἐπ' ἀνόδου εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἠθικὴν ὑπὸ οἰαδήποτε προσχήματα καὶ οἰασδήποτε ἐξηγήσεις καὶ φραστικὰς διατυπώσεις, ἤθελε σημαίνει θετικὴ ὑποχώρησις τῆς δικτατορίας τῆς μπολσεβικῆς ἰδεολογίας ὑπὸ τὴν βίαν τῶν πραγμάτων, ὅσονδήποτε καὶ ἐπιτηδεύονται τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἠθικῆς ταύτης ὡς «κομμουνιστικῆς ἠθικῆς». Τὰ δὲ πράγματα εἶνε ὅτι, παρὰ πᾶσαν ἐκτροπὴν, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις κατ' ἀνάγκην θὰ εὕρῃ ποτὲ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ὁδὸν καὶ θὰ στραφῇ, ὡς ὁ ἡλιανθός, πρὸς τὸν θεῖόν της Ἥλιον, ἄνευ τοῦ

φωτὸς καὶ τοῦ θάλπου τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῇ ἑαυτὴν ζῶσαν τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος. Λίονι ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνε πνεῦμα παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τοῦ μπολσεβισμού νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸν διὰ τῆς ὑλιστικῆς του θεωρίας εἰς κτήνος, ἐπὶ πλέον δὲ εἶνε καὶ φύσει χριστιανὴ παρὰ τὸν πρὸς ἀποχριστιανισμὸν της σοβιετικὸν ἀγῶνα.

Εἶνε ἀμείλικτον τῶν πραγμάτων τὸ κράτος, διότι εἶνε ἡ δύναμις τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία θάπτον ἢ βράδιον θὰ νικήσῃ τὴν διαστροφὴν καὶ τὸ ψεῦδος· εἶνε ἡ ὑπεροχὴ τῆς βαθείας, τῆς ἐσωτερικῆς περιοχῆς τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τῆς ἐξωτερικῆς πίεσεως καὶ τοῦ ὑλικῆ καταναγκασμοῦ. Ἐὰ σημαία τῶν καιρῶν φαίνονται δεικνύοντα τῆς ρωσικῆς νοσταλγίας τὴν ἡῶ, τὴν προάγγελον τῆς ὀριστικῆς ἐπιστροφῆς. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε βραδύνει ἀκόμη τὸ ἀναπόφευκτον, τοῦτο εἶνε τόσον βέβαιον ὅτι θὰ ἔλθῃ, ὥστε μόνον οἱ ἀψυχολόγοι θιασῶται τοῦ ρωσικοῦ μπολσεβισμού ὅταν βλέπουν τὴν θρησκευτικὴν δίψαν τῶν τάλαιπῶρων θυμάτων των θὰ νομίζουσιν ὅτι ἀποφεύγουν τὸ πικρὸν τῆς ἀπογοητεύσεως των ποτήριον ἐὰν τὴν ἐπ' ἀνόδου εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν ἀποκηρυχθεῖσας ἠθικὰς ἀξίας χαρακτηρίσουσιν ὡς ἐπιστροφὴν εἰς τὰ «θεμελιώδη γνωρίσματα τῆς κομμουνιστικῆς ἠθικῆς».

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Η ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΙΣ ΤΩΝ ΣΛΑΒΩΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΧΙΛΙΟΣΤΗ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ,
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΜΕΘΟΔΙΟΥ
(885—1935) [7]

(στ) Ὁ Χριστιανισμὸς παρὰ τοῖς Ρώσοις.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου χώραν ἐκάλουσαν συνήθως *Σκυθίαν*, ἐν αὐτῇ δὲ ἱστορικῶς ἀνεπτύχθη ἡ *Ρωσία*. Κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων λαῶν, τὸν δ' π. Χ. αἰῶνα, τὴν Σκυθίαν κατέκτησαν ἀλληλοδιαδόχως οἱ Γότθοι, οἱ Σαρμάται καὶ οἱ Οὔνοι, ὡν τὰ ἔγνη ἠκολούθησαν χεῖμαρροι τουρκοφινικῶν λαῶν, οἱ Ἀβάραι, οἱ Βούλγαροι, οἱ Χαζάραι, οἱ Πετσενέγοι καὶ ἄλλοι, ἐν οἷς καὶ οἱ Ρῶσοι Σλαῦοι, οἱ «Ρῶς», ὡς ἐκάλουσαν αὐτοὺς βραδύτερον οἱ Ἕλληνες τοῦ Βυζαντίου. Κατὰ τὴν ἐγκατάστασίν των περὶ τὸν 5. μ. Χ. αἰῶνα οἱ Ρῶσοι ἐδέησε νὰ διεξαγάγῃσι σκληροὺς πολέμους ἐναντίον τῶν κατεχόντων τὴν χώραν ἄλλων βαρβάρων φυλῶν. Εἶχον δὲ θρησκείαν μᾶλλον πανθηλαστικὴν

λιτρούοντες χονδροειδή εἴδωλα καὶ ἰδίως τὸ τοῦ Πε-
ρουν, ἐστεροῦντο ναῶν καὶ ἱερῶν. Κατὰ τὴν ἱστορι-
κὴν τῶν ἀνάπτυξιν κατεσκεύασαν εἴδωλα καὶ εἰς ἄλ-
λους ψευδεῖς θεοὺς, εἶχον δὲ προφήτας, ὧν ἤκουον
τὰς συμβουλὰς. Ἀρχομένου τοῦ θ' αἰῶνος ἐπέδραμον
κατὰ τῆς Ρωσίας οἱ Σκανδιναυοὶ Βαριάοι καὶ ἱδρυ-
σαν ἰσχυρὰ πολιτικά κέντρα ἐν Νόβγοροδ πρὸς Β.
τοῦ Δνειπέρου καὶ ἐν Κιέβω κατὰ τὸν μέσον ροῦν
αὐτοῦ, ἐμορφώθη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ θ' αἰῶνος
Νορμαννοσλαβικὸν κράτος ἐν Ρωσίᾳ, ἐπεκταθὲν μέ-
χρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἐν αὐτῷ ἤκμασαν διάφο-
ραι πόλεις ἐκτὸς τοῦ Νόβγοροδ καὶ τοῦ Κιέβου, ὡς
Τσερνίγωφ, Σιολένσκ, Πολότσκ, διοικούμεναι ὑπὸ
Νορμαννικῶν ἢ τοῦ Σκανδιναβικῶν ἐνόπλων ἐται-
ρειῶν ὑπὸ ἀρχηγού, καλουμένους Κνιάζ, οἵτινες
σύν τῳ χρόνῳ ἀπέβησαν ἀληθεῖς ἡγεμόνες.

Κατὰ τινὰς παραδόσεις ὁ Ἀπόστολος Ἄνδρέας
κηρύξας τὸν Χριστιανισμόν ἐν Βυζαντίῳ καὶ εἰς τὰς
παρὰ τὸν Εὐξείνου Πόντου χώρας, διέδωκε τὴν νέαν
θρησκείαν καὶ εἰς τὴν Σκυθίαν, ἢ τοῦ Ρωσίας,
ἀλλ' οὐδὲν ἴχνος τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶχε διασωθεῖ
Μετὰ τὰς ἀνωτέρω πολιτικὰς μεταβολὰς καὶ τὴν ἐπι-
κοπήσιν τῶν Νορμαννῶν Ρῶς παρουσιάσθησαν εὐ-
νοϊκαὶ συνθήκαι πρὸς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Πρώτη μείνα τῶν Νορμαννῶν - Ρῶς ὑπάρχει κατὰ
τὸ ἔτος 839, ὅτε ῥῶσοι τινες μεταβάντες εἰς ΚΠ λιν,
συνώδευσαν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Ἑλλήνου αὐτο-
κράτορος τοῦ Βυζαντίου Θεοφίλου (829—842) πρὸς
τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον τὸν Εὐσεβῆ
(814—840). Ἐν ἔτει 850 (οὐχὶ τῷ 866, ὡς συνήθως
λέγεται) οἱ Ρῶς τοῦ Κιέβου δ.α. τοῦ Δνειπέρου καὶ
τοῦ Εὐξείνου ἐπὶ 200 μονοξύλων ἐπέδραμον κατὰ
τῆς ΚΠόλεως πρὸς διαρπαγὴν καὶ λεηλασίαν, ἀλλ'
ὑπέστησαν μεγάλην καταστροφὴν. Ὁ τότε Πατριάρ-
χος ΚΠ Φώτιος α'. (858—867, 877—886) περιγρά-
φας τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἐπιδρομὴν τῶν «βιρβάρων
Σκυθῶν», ὡς ὀνομάζει τοὺς «Ρῶς», καὶ τὴν κατα-
λαβοῦσαν πάντα φρίκην «ἐκ τοῦ υπερβορείου καὶ
φοβεροῦ κεραυνοῦ», προσέθηκε τὴν ἑξῆς πολὺ-
τιμον πληροφορίαν: «οἱ Ρῶς τὴν εἰς Χριστὸν
πίστιν τῆς προτέρας ἀσεβείας ἠλλάξαντο... καὶ
τὴν τῶν χριστιανῶν καθαρὰν καὶ ἀκίβδηλον θρη-
σκείαν τῆς ἑλληνικῆς (=εἰδωλολατρικῆς) καὶ ἀθέου
δόξης, ἐν ἣ κατείχοντο πρότερον, ἀντηλλάξαντο ἐν
ὕψηλῳ ἑαυτοῦ καὶ προξένων τάξει, ἀντὶ τῆς προ
μικροῦ καθ' ἡμῶν λεηλασίας καὶ τοῦ μεγάλου τολμῆ-
ματος, ἀγαπητοῦς ἐγκαταστήσαντες. Καὶ ἐπὶ τοσοῦ-
τον αὐτοῦς ὁ τῆς πίστεως πόθος καὶ ζῆλος ἀνέφλε-
ξεν, ὥστε καὶ Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα δέξασθαι καὶ
τὰ τῶν χριστιανῶν θρησκευματα διὰ πολλῆς σπουδῆς
καὶ ἐπιμελείας ἀσπάζεσθαι»¹. Ἐκ τῆς πληροφορίας
ταύτης ἀσφαλῶς συνάγεται ὅτι, μετὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν
ἐπιδρομὴν κατὰ τῆς ΚΠόλεως, μεταξὺ τῶν Ρῶσων
διεδόθη ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὅτι ἐκ ΚΠόλεως με-
τέβη παρ' αὐτοῖς Ἐπίσκοπος, ἀποσταλεὶς πάντως
ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Φωτίου, ὅστις δύναται νὰ θεωρηθῆ
ὡς ὁ πρῶτος ἀπόστολος τῶν Ρῶσων. Πιθανῶς τὸ γε-

γονὸς τοῦτο συνέπεσε πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἔτος 864
ἱδρυσιν καὶ ὀργάνωσιν τοῦ πρώτου ρωσικοῦ Κράτους
ὑπὸ τοῦ Ρούρικ. Ἐκτοτε δὲ οἱ βόρειοι κατακτηταὶ
τῆς Ρωσίας ἤρξαντο ἐπεκτείνοντας τὰ ὅρια τοῦ Κρά-
τους, ἀφομοιούμενοι δὲ πρὸς τοὺς Ρώσους Σλαβῶν
ἀπόλεσαν, μικρὸν κατὰ μικρὸν, τὴν τευτονικὴν αὐ-
τὸν γλώσσαν. Διὰ τοῦ ἐμπορίου κατέστησαν γνωστοὶ
εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐλθόντες πρὸς αὐτοῦ; εἰς στενὴν
ἐπικοινωνίαν. Τινὲς τῶν συνερογατῶν τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ
πρώτου Ρωσικοῦ Κράτους Ρούρικ ἀπετέλεσαν μέλη
τῆς ἐκ Βαριάων αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τῶν Βιαι-
λέων ΚΠόλεως. Τοιαύτη ἐπικοινωνία ἦτο ἐπόμενον
ὄχι συνετέλεσεν εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ρώσοις διάδοσιν
τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἰς τὴν πρώτην δ' ἐκείνην διά-
δοσιν πάντως ἀναφέρονται αἱ ἀνωτέρω πληροφορίαι
τοῦ Φωτίου.

Οὗτος, ὡς γνωστὸν, ἀπεμακρύνθη τοῦ Πατριαρ-
χικοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ καταλοβόντος τὸ αὐτοκρατο-
ρικὸν ἀξίωμα Βασιλεῖον α' (867—886), ἀποκατεστάθη
δὲ πάλιν ὁ Ἰγνάτιος (847—858, 867—887), κατὰ
ρωσικὰς δὲ παραδόσεις καὶ ἰδίως τοῦ χρονολογικοῦ
Νέστορος, ὁ Βασίλειος συνάψις συνθήκην μετὰ τῶν
Ρῶσων ἀπέστειλεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν Ἐπίσκοπον
χεροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου, καὶ
ἐξέουτος ἱεροποστόλους. Κατὰ τὰς αὐτὰς παραδόσεις
ὁ Ἐπίσκοπος ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ῥώσου ἡγμόνος καὶ
τῶν προϋχόντων ῥώσων διδάσκων, ἀπεδείκνυεν ὅτι
τὰ θαύματα ἐπεκύρουν τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν.
Οἱ ῥῶσοι εἶπον ὅτι ἠδύναντο νὰ πιστεύσωσιν ἂν ἐγί-
νοντο αὐτόπαι μαρτυρεῖς θαύματός τινος. Ὁ Ἐπί-
σκοπος ὑπέδειξεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περᾶζωσι τὸν
Θεόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμενον καὶ ἐπειδὴ ἰδιαιτέραν
ἐντύπωσιν εἶχεν ἐμποιήσει εἰς αὐτοὺς τὸ θαῦμα τῶν
ἐκείνων παίδων ἐν τῇ καμίνῳ, ἀπερῆσεν νὰ δείξῃ εἰς
αὐτοὺς παρόμοιον θαῦμα. Μετὰ θεομὴν δέησιν πρὸς
τὸν Θεὸν ἔρριψε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸ πῦρ, μετὰ
τινας δὲ ὥρας ἐξήγαγεν αὐτὸ ἀβλαβές. Ἀσχέτως πρὸς
τὰς λεπτομερεῖας ταύτας ἀναντίρροτον εἶναι τὸ γεγο-
νὸς ὅτι περὶ τὸ τέλος τοῦ θ' αἰῶνος ὁ Χριστιανισμὸς
ἦτο γνωστὸς ἰδίως ἐν Κιέβω.

Τῷ 882 ὁ ἡγεμὼν τοῦ Νόβγοροδ Ὁλεγ κατέλαβε
τὸ Κιέβον καὶ κατέστησεν αὐτὸ πρωτεύουσαν Κρά-
τους, εἰς ὃ ὑπήγαγε πάσας τὰς πρὸς Α. καὶ Δ. σλαβι-
κὰς φυλάδας, ἐπέδραμε δὲ κατὰ τοῦ Βυζαντίου τῷ 907
καὶ ἀποτυχῶν συνῆψε τῷ 912 ἐμπορικὴν συνθήκην
μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Τὸν Ὁλεγ διεδέχθη ὁ Ἰγώρ
(912—945), ὅστις συμμαχήσας μετὰ τῶν Πετσενέ-
γων ἐπεχείρησε δύο ἐκστρατείας κατὰ τοῦ Βυζαντίου,
ἀλλ' ἀπέτυχεν, ὑπογράφει μετὰ τῶν Ἑλλήνων τῷ 945
συνθήκην. Ἐπανελθὼν εἰς Κιέβον ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν
Δρεβλιάνων, οὗς ἐξεδίκηθη ἢ καταλαβοῦσα τὴν ἡγε-
μονικὴν Ἀρχὴν σύζυγος τοῦ Ἰγώρ Ὁλγα (945—957),
ὡς κηδεμὼν τοῦ νεαροῦ υἱοῦ τῆς Ἰαροπόλκου (957—
978). Διῶθη δὲ αὕτη καλῶς τὸ Κράτος. Ἡ μεταξὺ
αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαν-
τίου συναφθεῖσα τῷ 945 συνθήκη, ἦτις, ὡς ἐλέγετο
ἐν αὐτῇ, ἐμελλε νὰ διαρκῆ «ἐπὶ τοσοῦτον ἐφ' ὅσον
ὁ ἥλιος θὰ λάμπη καὶ ὁ κόσμος θὰ ὑφίσταται, κατὰ
τοὺς παρόντας καὶ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας», διήρκε-

¹ Φωτίου ΚΠ, Ὁμιλία, ἐκδ. Ἀριστάρχου, Ἐν ΚΠόλει
1901, Β, σ. 5 ἐξ.

σεν ἐπὶ μίαν εἰκοσιπενταετίαν μόνον, ἀλλὰ κατὰ τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα συνετελέσθη μέγα γεγονός διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ μεταξύ τῶν Ρώσων. Ἐπὶ Κωνσταντίνου ζ'. Πορφυρογεννήτου (913—959) τῷ 957 μεταβάσα εἰς ΚΠολιν ἡ Ὀλγα ἐβαπτίσθη, ἐδεξιώθησαν δὲ αὐτὴν ἐπισήμως ὁ Βασιλεὺς, ἡ Βασίλισσα καὶ ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου, ἐγένοντο προσηφωνήσεις καὶ παρετέθησαν ἐπίσημα γένηματα. Ταῦτα πάντα περιεγράφησαν ἐν τῷ ἐπισήμῳ γνωστῷ βιβλίῳ «Περὶ τῆς βασιλείου τάξεως», πλὴν τῆς τελετῆς τῆς βαπτίσεως. Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ρωσίᾳ, ὅπου ἐπανήλθεν ἡ Ὀλγα, ἣτις δικαίως ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἁγία, ὡς ἀποστολικῶς ἐργασθεῖσα ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δὲν εἶναι γνωστὸν ἂν μετέβη εἰς ΚΠολιν τῇ ὑποδείξει χριστιανοῦ τινος ἢ ἂν μεταβάσα ἐκεῖ διὰ πολιτικούς σκοποὺς ἐγνώρισε τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ ἐβαπτίσθη.

Ὁ διαδεχθεὶς αὐτὴν κατὰ τὴν ἐνηλικίωσιν Ἱαροπόλκος δὲν ἦτο μὲν χριστιανός, ἀλλ' ἔχων σύζυγον ἐλληνίδα τινὰ μοναχὴν αἰχμάλωτον, ἠνέχθη τοὺς ὀπαδοὺς τῆς νέας θρησκείας. Διετέλει δὲ εἰς φιλικὰς σχέσεις πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τοῦ ἔτους 977, ἀποστείλας στρατιωτικὴν βοήθειαν ἐκ Βαριάγων ἐναντίον τῶν ἐπιδραμόντων κατὰ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου Πετσενέγων. Ὁ Ἱαροπόλκος ἀπέθανεν εἰδωλολάτρης. Βραδύτερον ὁ Ἱαροσλαῦος α'. (1019—54) ἐξέσκαψε τὰ ὀστέα αὐτοῦ καὶ τὰ ἐβάπτισε. Ὁ ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Ἱαροπόλκου καὶ ἑγγονος τῆς Ὀλγας Βλαδίμηρος, ἀρχὼν τοῦ Νόβογοροδ, ἦτο κεκρηγμένος εἰδωλολάτρης, καταλαβὼν δὲ τῷ 980 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἱαροπόλκου († 11 Ἰουνίου 978) τὸ Κίεβον, ἀποκατέστησε τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων. Ἐύλινον ἄγαλμα τοῦ Περούν, μετὰ κεφαλῆς ἐξ ἀργύρου καὶ γενειάδος ἐκ χρυσοῦ, ἐστήθη ἐν περιόπτῳ θέσει τοῦ Κιέβου πρὸ τῶν ἀνακτόρων, ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλων ψευδῶν θεῶν ἄγαλματα εἰς διαφόρους θέσεις. Ταῦτα ἔπραξε προφανῶς ὁ Βλαδίμηρος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀδελφόν του Ἱαροπόλκον, φιλίως διακειμένον πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, οὕτινος ἱκανοὶ ὑπῆρχον ὀπαδοὶ ἐν Κιέβῳ, ἢ καὶ διότι ἤθελε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς Βογιάρους. Ὁ Βλαδίμηρος καθίδρυσε τὸ ἄγαλμα τοῦ Περούν καὶ ἐν Νόβογοροδ, ἀποστείλας ἐκεῖ τὸν θεῖόν του Δομπρούνια.

Ὁ Βλαδίμηρος διεξήγαγεν ἐπιτυχεῖς ἐκστρατείας κατὰ τῆς Πολωνίας καὶ ἄλλων παρακειμένων χωρῶν, λέγεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Κίεβον ἐτελέσθη καὶ ἀνθρωποθυσία εἰς τὸν Περούν. Ἐθυσιάσθη εἰς Βαριάγος χριστιανός, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ πατήρ, διαμαρτυρούμενος κατὰ τῆς εἰδωλολατρίας, ἔλεγεν ὅτι ὑπάρχει εἰς μόνος ἀληθὴς Θεός, ὃν λατρεύουσιν οἱ Ἕλληνες. Οἱ εἰδωλολάτραι ἐφόνευσαν καὶ τὸν πατέρα τοῦ θυσιασθέντος εἰς τὸν Περούν. Ὁ Βλαδίμηρος ἐξέστράτευσε καὶ κατὰ τῶν Χαζάρων, ὡς καὶ κατὰ τῶν Βουλγάρων τοῦ Βόλγα (985). Κατὰ τὰς εἰδήσεις ἐλλήνων καὶ ἀράβων χρονογράφων ὁ Βλαδίμηρος μετέβη πρὸς τοὺς Βουλγάρους μᾶλλον ὡς σύμμαχος κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Τότε δὲ συνεζεύχθη Βουλγαρίδα τινα, ἐξ ἧς ἀπέκτησε δύο υἱούς, ὧν ὁ

ὁ πρεσβύτερος ὠνομάσθη Βόρις.

Κατὰ τὰ Ρωσικὰ Χρονικὰ περὶ τὸ 986 ὁ Βλαδίμηρος συνεζήτησε περὶ θρησκείας μετὰ Βουλγάρων-Μουσουλμάνων, Ἰουδαίων, Γερμανῶν καὶ ἐνό-Ἕλληνας φιλοσόφου (Κυρίλλου ὀνόματι, κατὰ παράδοσιν ἰσ' αἰῶνος), ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐξετάσῃ τίς εἶναι ἡ καλύτερα θρησκεία. Ἀνακοινώσας τὰ πορίσματα τῶν συζητήσεών του μετὰ τῶν Βογιάρων καὶ τῶν προὔχοντων τοῦ Κιέβου, τῇ συμβουλῇ αὐτῶν ἀπέστειλε συνετοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐξετάσωσιν ἐπὶ τόπου τίς εἶναι ἡ καλύτερα θρησκεία. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν τούτων, ὁ Βλαδίμηρος συγκαλεῖ τοὺς Βογιάρους καὶ τοὺς προὔχοντας εἰς συνέλευσιν, ἣτις ἀκούσασα τοὺς ἀπεσταλμένους ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων. Οἱ ἀπεσταλμένοι διηγήθησαν, πρὸς τὸς ἄλλους, τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις τῶν ἐκ τῆς θαυμασίας ψαλμοφθίας ἐν τῷ ἐν ΚΠόλει ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Ὁ Βλαδίμηρος καταλαμβάνει τὴν Χερσῶνα, ζητεῖ εἰς γάμον τὴν Πορφυρογέννητον Ἄνναν, ἣ καὶ δίδεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ βαπτισθῇ. Ὁ Βλαδίμηρος παθὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ θεραπευθεὶς θαυμασίως πείθεται, τέλος, ὑπὸ τῆς Ἄννης νὰ βαπτισθῇ, τοῦτου δὲ γενομένου ἐβαπτίσθησαν καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Κιέβου, ὁ δὲ Βλαδίμηρος διδάσκει τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

Οὕτω διηγοῦνται ἀφελῶς τὰ Ρωσικὰ Χρονικὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Βλαδίμηρου τὸν Χριστιανισμόν. Ἀλλὰ κατὰ μᾶλλον ἐξηκριβωμένας πληροφορίας τὸ μέγα τοῦτο γεγονός συνετελέσθη ὡς ἐξῆς.

Κατὰ τὸ 986 ὁ Βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας Olaf Tryggwison (985—1000), ἐνθερμὸς ζηλωτὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ, προερχόμενος ἐκ ΚΠόλεως μετέβη εἰς Κίεβον. Ἐκεῖ εὗρεν Ἐπίσκοπον τὸν Παῦλον καὶ συνειργάσθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ὑστερον δὲ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Παύλου ἐπανήλθεν εἰς ΚΠολιν, ὁπότεν πάλιν ὁ Παῦλος ἐπανεκάμφεν εἰς Κίεβον τῷ 987. Κατὰ τινὰς εἰδήσεις ὁ Παῦλος συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ διαθέσῃ τὸν Βλαδίμηρον πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Βέβαιον δὲ εἶναι ὅτι ὁ Παῦλος ἐκόμισεν ὀρισμένους προτάσεις τοῦ Βλαδίμηρου, ἐλληνικὴ δὲ πρεσβεία μετέβη ἐκ ΚΠόλεως εἰς Κίεβον ὅπως κομίσῃ τὴν ἀπάντησιν. Ἀφίκετο δὲ ἡ ἐλληνικὴ πρεσβεία εἰς Κίεβον ἐν διαρκείᾳ τοῦ 988. Ὁ Βλαδίμηρος διὰ τῶν εἰρημένων προτάσεων ἐζήτηε εἰς γάμον τὴν Πορφυρογέννητον Ἄνναν, ἀδελφὴν τοῦ Ἑλλήνου αὐτοκράτορος Βασιλείου β'. Βουλγαροκτόνου (976—1025), ὑπέσχετο δὲ ν' ἀποστείλῃ ἐξ ἑκατοντάδας Βαριάγων ἐναντίον τοῦ ἐπαναστάντος κατὰ τοῦ Κράτους Βάρδα Φωκᾶ. Αἱ προτάσεις τοῦ Βλαδίμηρου ἐγένοντο δεκταὶ ἀφίκετο δὲ ὁ ἴδιος εἰς ΚΠολιν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Βοριάγων, συμμετέσχε δὲ τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τοῦ Βάρδα Φωκᾶ μετὰ τὴν τέλεισιν τῶν γάμων αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἄννης ἐν ΚΠόλει. Στρατὸς τῶν ἐπαναστατῶν ὑπὸ τὸν πατριῶκον στρατηγὸν Καλοκίον Δελφινᾶν ἐστρατοπέδευεν ἐν Χρυσουπόλει ἐναντι τῆς ΚΠόλεως, ἕτερος δ' ἐπολιόρκει τὴν Ἀβυδον. Οἱ ὀρσοὶ ἀποβιβασθέντες διὰ τῆς Βιθυνιακῆς ἀκτῆς ἐπέ-

σον αἰφνιδίως κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, ταυτοχρόνως δὲ προσέβαλεν αὐτοὺς ἀπὸ θαλάσσης ὁ αὐτοκρατορικὸς στόλος διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λεγομένου πυρός. Ἐπί μισροὺς ἀντιστάντες εἰς τοὺς ἐπιτεθέντας ρώσους, ἐστράφησαν εἰς ἀτακτον φυγὴν καὶ ἄλλοι μὲν ἐσφάγησαν, ἄλλοι δὲ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Καλοκυρὸς Ἀεφρινῆς μετ' ἄλλων συλληφθεὶς ζῶν ὑπὸ τοῦ Βασιλείου ἐνρεμάσθη ἐπὶ ζύλου. Μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τοῦ μέρους τούτου τοῦ στρατοῦ τῶν στασιαστῶν ὁ Βασίλειος ἐστράφη ραγδαίως κατὰ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ πολιορκουμένου τὴν Ἄβυδον, κατώρθωσε δὲ νὰ καταστρέψῃ αὐτὴ (13 Ἀπριλίου 989) πολλῶ μᾶλλον ὅτι ὁ Βάρδας Φωκάς κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς μάχης παθὼν ἐξ ἀποπληξίας ἔμεινε ἐπὶ τόπου. Οὕτω κατεστάλη ἡ ἐπανάστασις.

Φαίνεται ὅτι μετὰ τὰς ἐπιτυχίας ταύτας ὁ Βασίλειος ἐφάνη μᾶλλον ἀνένδοτος εἰς ὠρισμένας ἀξιώσεις τοῦ ρώσου ἡγεμόνος, ζητοῦντος πιθανῶς μεγάλας χρηματικὰς ἀποζημιώσεις. Ὁ Βλαδίμηρος ἀπῆλθε τότε μετὰ τὸν Βαρδαν Σκληρόν. Κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 989 συνεβιβάσθη οὗτος μετὰ τοῦ Βασιλέως, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ δεχθῆ συμβιβασμὸν καὶ μετὰ τοῦ Βλαδιμήρου, πολλῶ μᾶλλον ὅτι οὗτος ἐξεδήλωσεν ἐπιθυμίαν νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἤκοι μόνον νὰ μεταβῆ πρὸς αὐτὸν ἡ Ἄννα, ἣτις φαίνεται ἐδυστρέπει νὰ συζήσῃ μετὰ βαρβάρου καὶ εἰδωλολάτρου ἡγεμόνος. Ὡσαύτως ὁ Βλαδίμηρος ὑπεσχέθη τὸν ὑπάρχον πάντοτε ἐπικουρικὸς στρατὸς Βασιλέων ὑπὸ τὰς διατάγας τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου. Ὁ Ἀντιοχεὺς χρονογράφος Γιαχγιά, εἰς ὃν ὀφείλονται αἱ σπουδαιότεραι τῶν ἀνωτέρω πληροφοριῶν, προσέθηκε καὶ ταύτην, ὅτι ἡ Ἄννα μετέβη τότε εἰς Χερσῶνα συνοδευομένη ὑπὸ πολλῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἄλλων κληρικῶν, κομίζουσα δὲ εἰκόνας, ἱερὰ σκευὴ διὰ ναοὺς καὶ ἱερὰ λείψανα, ἐν οἷς καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Κλήμεντος Ρώμης, ὅστις εἶχε τελευτήσῃ τὸν βίον ἐξόριστος ἐν Χερσῶνι. Ὁ Βλαδίμηρος ἐβαπτίσθη ὀνομασθεὶς Βασίλειος, ἀλλὰ διετήρησε καὶ τὸ παλαιὸν ὄνομα, ἴδρυνε δὲ ναὸν εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Εἰς Χερσῶνα ἀφίκοντο καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Πάπα Ρώμης Ἰωάννου ιε'. (985—996) κομίζοντες διάφορα ἁγία λείψανα, ὡς δῶρον πρὸς τὸν νέον χριστιανὸν ἡγεμόνα. Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 990 ἀπῆλθεν οὗτος ἐκ Χερσῶνος εἰς Κίεβον, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἑλληνίδος συζύγου του, ἀποκομίζων καὶ τέσσαρας χαλκίνοους ἵππους καὶ εἴσο ἀγάλματα πρὸς διακόσμησιν τῆς πόλεως τοῦ Κιέβου.

Ἄμα τῇ ἀφίξει του εἰς αὐτὴν ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως καὶ ἐμπεδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐβάπτισε πρῶτον τὰ τέκνα του καὶ

τοὺς περὶ αὐτόν. Διέταξε τὴν καταστροφὴν τῶν εἰδωλῶν. Τὸ εἰδωλον τοῦ Περούν, προσδεθὲν εἰς ἵππον, ἐσύρθη διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Κιέβου καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν Δνείπερον, ἀφοῦ ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ του. Οἱ συνοδευόμενοι τὴν Ἄνναν ἱερεῖς ἐβάπτισαν εἰς τὸν Δνείπερον τὰς χιλιάδας τῶν κατοίκων τοῦ Κιέβου, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 990. Ὅσοι τῶν εἰδωλολάτρων δὲν ἠθέλησαν νὰ βαπτισθῶσιν, ἀπεσύρθησαν ἐκ Κιέβου, πολλοὶ δὲ μετέβησαν εἰς Νόβγοροδ, ὅπου ἦτο ἰσχυρὰ ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Βλαδίμηρος ἴδρυνε, ἐν ᾧ τόπῳ εὕρισκετο πρότερον τὸ ξόانون τοῦ Περούν, ναὸν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὁμοίως δ' ἴδρυνε καὶ ἄλλους ναοὺς.

Εἰς Νόβγοροδ εἶχεν ἀποσταλεῖ ὁ θεῖος τοῦ Βλαδιμήρου Δομπρούνια, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἰωακείμ καὶ τινων Ἑλλήνων ἱερέων ἐκ Χερσῶνος. Διετίχθη ἡ καταστροφὴ τῶν εἰδωλῶν, τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ Περούν ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ διαπόμπουσιν καθ' ὃν τρόπον ἐγένετο καὶ ἐν Κιέβῳ. Οἱ εἰδωλολάτραι ὅμως ἐστασίασαν, κατέστρεψαν τοὺς ὑπάρχοντας χριστιανικοὺς ναοὺς, ἐληλάτησαν τὰς οἰκίας τῶν χριστιανῶν, ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν τοῦ Δομπρούνια καὶ ἐφόνευσαν τὴν σύζυγόν του. Ἀλλὰ τέλος ὑπετάγησαν καὶ ἐβαπτίσθησαν. Ἰδρύθη δ' ἐν Νόβγοροδ ὁ ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Ὁ Δομπρούνια ἐπέβαλε τὸν Χριστιανισμὸν καὶ εἰς Ροσιῶν ὅπου ὑπῆρχεν ἀκμαία παροικία βαριαγορωσική. Ἐκεῖ ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου, πιθανῶς Θεοδώρου, ὁ περίφημος ξύλινος ναὸς τῆς Θεοτόκου, ὅστις ἐκάη μετὰ 608 ἔτη.

Ταυτοχρόνως ὁ Βλαδίμηρος πρὸς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ μετέβη εἰς Βολυνίαν καὶ Γαλικίαν, ἴδρυνε δὲ τῷ 992 τὴν πόλιν Βλαδιμίρ-Βολύνσκι, ὅπου ἔκτισε ναὸν τῆς Θεοτόκου. Ἐγκαταστήσας τοὺς υἱοὺς του εἰς διαφόρους κεντρικὰς πόλεις τοῦ Κράτους, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἑλληνας ἱερεῖς ἀποστόλους τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ διέταξε τὴν ἴδρυσιν χριστιανικῶν ναῶν. Αἱ πόλεις ἐκεῖναι ἐγένοντο Ἐπισκοπικαὶ ἔδραι τῆς νέας Ἐκκλησίας. Πρῶτος δ' Ἐπίσκοπος μνημονεύεται ὁ ἀκολουθήσας τὸν Δομπρούνια εἰς Νόβγοροδ. Οἱ ρῶσοι χρονογράφοι δὲν μνημονεύουσιν Ἐπισκόπων μεταξὺ τῶν κληρικῶν τῶν συνοδευσάντων τὴν Πορφυρογέννητον Ἄνναν εἰς Κίεβον, ἀλλ' ὁ Ἀντιοχεὺς Γιαχγιά, ὡς εἶδομεν, ρητῶς λέγει ὅτι Ἐπίσκοποι συνώδευσαν αὐτὴν μέχρι Χερσῶνος, χωρὶς νὰ προσθέσῃ ὅτι οὗτοι προὐχώρησαν μέχρι Κιέβου. Τὰ ρωσικὰ Χρονικὰ ἀναφέρουσιν Ἱεραρχίαν ὀργανωμένην ἐν Ρωσίᾳ κατὰ τὰ ἔτη 996—997, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν βάπτισιν τοῦ Βλαδιμήρου, ἐλέχθη δὲ ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονεῖν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κιέβου ἀφῆθη εἰς τὸν Χερσῶνος. Ἄλλ' ἀναμφιβόλως ὑπῆρχον ἤδη Ἐπίσκοποι ἐν Ρωσίᾳ πολὺ πρότερον. Ὁ Μ. Φώτιος, ὡς εἶδομεν, ρητῶς μνημονεύει τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ Ρῶς εἶχον ζητήσῃ Ἐπίσκοπον. Μνεῖαν τοῦ γεγονότος τούτου ποιοῦνται καὶ τὰ ρωσικὰ Χρονικὰ, ἀλλὰ προσθέτουσι τὴν ἀνακρίβειαν ὅτι ὁ Φώτιος, ὁ ἀποθανὼν ἕνα περίπου αἰῶνα πρὸ τῆς βαπτίσεως τοῦ Βλαδιμήρου, ἐπὶ τούτου ἀπέστειλε τὸν ζητηθέντα Ἐπίσκοπον. Ἡ ἀνακρίβεια αὕτη δὲν αἰρεῖ οὐχ ἦττον

γεγονός, ρητῶς μαρτυρούμενον ὑπὸ τοῦ Φωτίου. Τὰ αὐτὰ Χρονικά μνημονεύουσι τῆς ἀποστολῆς Ἐπισκόπου, καὶ δὴ Μητροπολίτου, ἐπὶ Πατριάρχου ΚΠ, Ἰγνατίου, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἶδουσιν. Ὡσαύτως εἶδουμεν ὅτι ὁ Olaf Tryggwison εὔρεν ἐν Κιέβῳ τὸν Ἐπίσκοπον Παῦλον, ὅστις διεδραμάτισε σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῷ ζητήματι τῆς βαπτίσεως τοῦ Βλαδιμήρου.

Ἐπῆρχε λοιπὸν ἐν Ρωσία Ἐπίσκοπος πρὸ τῆς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἐπιστροφῆς τοῦ πρώτου ρώσου ἡγεμόνος, ἀλλὰ πάντως μετὰ τὴν βάπτισιν αὐτοῦ ὀργανώθη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Ἀρχιεπίσκοπον ὅστις βριδύτερον προήχθη εἰς Μητροπολίτην. Κατὰ τὸ 991 ὁ Βλαδίμηρος ἴδρυσεν τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, τῆς «Δεκάτης» (Dessiatinnaja), δι' ἑλλήνων ἀρχιτεκτόνων, προσκληθέντων ἐκ Βυζαντίου. Ὁ ναὸς ἐκεῖνος ὑπεῖρε καθεδρικὸς πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Γιαροσλαύου ἱδρύσεως τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Βοηθούμενος δὲ ὑπὸ τῆς συζύγου του Ἄννης ἴδρυσεν ὁ Βλαδίμηρος καὶ ἑτέρους ναοὺς. Τῇ 11 ἢ 12 Μαΐου 996 ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεοπέμπτου μεγαλοπρεπῶς τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τὰ ἐγκαίνια, ἐτελέσθησαν δ' ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ μεγάλα ἑορταὶ καὶ διενεμήθησαν πλοῦτια δῶρα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τότε δὲ ὁ Βλαδίμηρος καθώρισεν τὸν φόρον τῆς δεκάτης πρὸς συντήρησιν τοῦ ναοῦ, εἰς αὐτὸν δ' ἐδώρησε καὶ τὰς ὑπὸ τῆς Ἄννης κομισθείσας ἐκ ΚΠόλεως καὶ ἐκ Χερσῶνος εἰκόνας, ἱερὰ λείψανα καὶ σκεύη. Οἱ ἐκ Χερσῶνος Ἕλληνες ἱερεῖς διωρισθῆσαν ἐφημέριοι. Ἐπόπτης δ' ἐπὶ τῆς δεκάτης ὠρίσθη ὁ ἐκ Χερσῶνος ἱερεὺς Ἀναστάσιος. Οὗτος ταυτοχρόνως ἐξεπλήρου καὶ καθήκοντα «Ἐκδικίου» τῆς Ἐκκλησίας.

Τινὲς τῶν νεωτέρων δυτικῶν ἱστορικῶν ὑπολαμβάνουσι ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς «δεκάτης», ἣτις πρὸ πολλοῦ μὲν εἶχε καταργηθεῖ ἐν Βυζαντίῳ, ἐπεκράτει δ' ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Βλαδίμηρος εὐρέθη μᾶλλον ὑπὸ ἐπιδράσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Ἄλλ' ἡ δεκάτη ἦτο εἰσηγμένη ἐν Πολωνία καὶ ἐν Οὐγγαρία, ἃς χώρας ἐγνώριζεν ὁ Βλαδίμηρος, οὔτε δύναται ἡ ἀπλή αὕτη λεπτομέρεια νὰ καταρρίψῃ σειρὰν ὄλην μεμαρτυρημένων γεγονότων τῶν ἑλληνικῶν ἐπιδράσεων ἐπὶ τοῦ Βλαδιμήρου καὶ ἐπὶ τῆς νέας Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὀργανωθεῖσας κατὰ τὰ ὑποδείγματα τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως. Εἶναι ἀληθές ὅτι κατὰ τὴν ἐκ Χερσῶνος ἐπιστροφὴν τοῦ Βλαδιμήρου (991) ἀφίκετο εἰς Κιέβιν ἀντιπροσωπεῖα ἐκ Ρώμης, ἀντιπρόσωπος δὲ τοῦ Βλαδιμήρου μετέβη ἐκεῖ, ἐπανακάμψας τῷ 994. Μετὰ ἑξαετίαν (1000) νέος ἀπεσταλμένος ἐκ Ρώμης ἐπεσκέφθη τὸ Κιέβον καὶ τῷ 1001 μετέβη πάλιν ἐκεῖ ἀντιπρόσωπος τοῦ Βλαδιμήρου, ἀλλ' οὐδὲν ἐγνώσθη ἐκ τῶν κινήσεων ἐκεῖνων, οἷτε ἐξεδηλώθη λατινικὴ τις ἐπίδρασις ἐν Ρωσία. Ἡ ἐν αὐτῇ ἱδρυθεῖσα Ἐκκλησία ἀπεδέχθη τὴν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων τῶν Σλαύων φιλοπονηθεῖσαν μετάφρασιν τῆς Γραφῆς εἰς τὴν Σλαβωνικὴν γλῶσσαν, ἣν καταδίωκεν ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία, μετεφράσθησαν δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τινὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα πρὸς διοικητικὴν ὀργάνωσιν τῆς

Ἐκκλησίας, ὡς ὁ «Νομοκάνων» τοῦ Φωτίου. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καὶ ὀδηγίαν τῆς Πορφυρογεννήτου Ἄννης ἱδρυθῆσαν Σχολαί εἰς τὴν δὲ διὰ τῆς βίας εἰσηγόντο οἱ παῖδες, διότι αἱ ρωσίδες μητέρες ἀνθίσταντο καὶ ἔκλειον, ὡς διηγείτα ὁ χρονογράφος Νέστορ, ὡς ν' ἀπέστελλον αὐτὰ πρὸς θάνατον! Μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰσηχθῆ καὶ ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἰς Ρωσίαν.

Τῷ 1011 ἀπέθανεν ἡ Πορφυρογεννήτος Ἄννα, ἐντυμφύθη δὲ ὁ Βλαδίμηρος τὴν ἀνεψιὰν τοῦ Ὁθωνος τοῦ Μ. τῆς Γερμανίας (912—973), συγγενῆ τῆς Ἑλληνίδος Θεοφανοῦς, συζύγου τοῦ Ὁθωνος β' (956—991). Μετὰ τετραετίαν ὄμως, τῇ 15 Ἰουλίου 1015, ἀπέθανε καὶ ὁ Βλαδίμηρος, ταφείς ἐν τῷ τάφῳ τῆς Ἄννης. Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐτίμησεν αὐτὸν ὡς ἄγιον καὶ ἱσαπόστολον, ὡς πρῶτον χριστιανὸν ἡγεμόνα ἐργασθέντα ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ προὐκλήθησαν ἐμφύλιοι πόλεμοι μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἄχρις οὗ ὁ Γιαροσλαῦος γενόμενος μονοκράτωρ μετὰ ζήλου ἐργάσθη ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διαταγῇ αὐτοῦ μετεφράσθησαν πολλὰ ἐποικοδομητικὰ βιβλία ἐκ τῆς ἑλληνικῆς χάριν τοῦ λαοῦ, ἐνισχύθησαν δὲ καὶ οἱ συγγραφεῖς πρωτοτύπων βιβλίων. Ὁ Κλήρος ἀπηλλάγη παντὸς φόρου καὶ πάσης πολιτικῆς ὑποχρεώσεως. Καὶ ἐμορφώθη μὲν μικρὸν κατὰ μικρὸν ρωσικὸς Κλήρος, ἐξελέγη δὲ τῷ 1051 ρώσος Μητροπολίτης Κιέβου, ὁ Ἰλαρίων, ἀλλ' ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἀπολαύουσα διοικητικῆς αὐτονομίας, διετέλεσεν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως, ἣς εἶχεν ἔτι ἀνάγκην καὶ ἡμεῖς δι' αὐτήν, ὡς καὶ διὰ πάσας τὰς Σλαβικὰς Ἐκκλησίας, ὑπεῖρε «Μήτηρ Ἐκκλησία».

(Τέλος)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤὸν ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΕΖΕΚΗΛΙΑ

Η ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαρωσίας κ. Ἀνθίμος ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 32 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» διατριβὴν περὶ τῆς συνταγματικότητος, κανονικότητος καὶ νομιμότητος τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοεσχθίου συνοδικοῦ δικαστηρίου κατὰ τῶν τρῶν Ἀρχιερέων, τῶν ἀποδεχθέντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Ἐπειδὴ ἤμην εἰσηγητῆς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς σύνταξιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικονομίας, ἐπιτραπέτω μοι νὰ ἀποσαφήσω σημεῖα τινὰ τῆς αὐτοῦ διατριβῆς.

Ὁ Σεβ. Μαρωσίας ἐναχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἰδέαν διδῆθεν τὸ δικαστήριον ἐπέδωκεν εἰς τοὺς κατηγορουμένους τρεῖς ποινὰς ἀθροιστικῶς α) τὴν καθάρισιν, β) τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν καὶ γ) τὸν σωματικὸν περιορισμὸν καὶ ἀντικρούει τοῦτο, θέλων νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ νόμου 5383 περὶ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ἐπιβί-

ὡς μόνην ποινήν διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἀναγράφει τὴν καθαιρέσιν καὶ οὐχὶ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν τάξιν τοῦ μοναχοῦ. Νομίζω δὲ ὀρθῶς τὸ ἄρθρον ἀναγράφει ὡς ποινήν τὴν καθαιρέσιν μόνον, διότι δὲν εἶναι ἔργον τῆς δικονομίας νὰ ἐξετάσῃ μετὰ τὴν καθαιρέσιν ποία θὰ ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ ἐκπεσόντος τῆς ἀρχιερωσύνης προσώπου. Πολὺ ὀρθῶς δὲ ἀναγράφει ὁ Σ.β. Μαρωνείας δὲ ὑποβιβάζεται εἰς τὴν τάξιν ἐξ ἧς προήλθεν, δηλὸν δὲ ὑποβιβάζεται εἰς λαϊκὸν ἔαν πρὸ τῆς χειροτονίας ἦτο λαϊκός, ἢ εἰς μοναχὸν ἔαν πρὸ τῆς χειροτονίας ἦτο μοναχός. Συνεπῶς ἡ μετὰ τὴν καθαιρέσιν κατάστασις τοῦ Ἀρχιερέως ἔαν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν ἢ μοναχῶν δὲν εἶναι ποινή καὶ ὀρθῶς δὲν ἀναγράφεται, διότι εἶναι πραγματικὴ κατάστασις ἀπόρροια τῆς ποινῆς. Ἐχω τὴν γνώμην, μολοντί δὲν ἔχω ἐνώπιόν μου τὸ ὑπόμνημα τῶν καθαιρεθέντων, δὲ καὶ οὗτοι δὲν νομίζουσιν δὲ ἐπεβλήθη αὐτοῖς ὡς ποινή ἢ τάξις τοῦ μοναχοῦ, ἀλλ' δὲ ἐπεβλήθη εἰς αὐτοὺς κακῶς νομισθέντας ὡς τοιοῦτους, ἢ ποινὴ τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐν Μονῇ, μὴ ἀναγραφομένη ἐν τῇ Ἐκκλ. δικονομίᾳ καὶ συνεπῶς ἢ ἀπόφασις εἶναι ἀντισυνταγματικὴ καὶ παράνομος.

Ἡ γνώμη τοῦ Σ.β. Μαρωνείας δὲ καὶ ἂν οἱ καθαιρεθέντες τρεῖς Ἀρχιερεῖς δὲν ἦσαν μοναχοί, ἢ Ἐκκλησία εἶχε δικαίωμα νὰ τοὺς ὑπαγάγῃ εἰς τὴν τάξιν τοῦ μοναχοῦ. οὐδόπως εὐδοῦται καὶ οὐδαμοῦ στηρίζεται. Οὔτε ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, ὃν περαθῆται, ἔχει τὸ νόημα αὐτό, οὔτε ἡ φράσις τοῦ Κανόνος «καὶ τοῖς εἰωθῶσιν ἐπιτιμίαις» σημαίνει μετάνοιαν, νηστείαν, ἀλλὰ καὶ σωματικὸν περιορισμόν. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτῆς λέγει «Ἐἰ δὲ μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἁμαρτίας δις ἢ τρίς τοῦτο εἰργάσατο, τῆς ἱερωσύνης πικρῶς, εἰς ἀναγνώστου τάξιν ἐρχέσθω». Προφανῶς ἡ τάξις τοῦ Ἀναγνώστου καὶ τοῦ Μοναχοῦ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον. Διότι ἡ τάξις τοῦ Ἀναγνώστου εἶναι ἢ πρὸ τῆς ἐν τῇ Ἱερῷ Βήματι χειροτονίας ἀπαραιτήτος ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος χειροθεσία τῶν κατωτέρων κληρικῶν, ἐνῶ ἡ μοναχικὴ κουρὰ δὲν εἶναι ἀπαραιτήτος ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει διὰ τοὺς ἐγγάμους, πολλάκις δὲ, ὡς ἐν Τουρκίᾳ ἐγένετο, μηδὲ διὰ τοὺς ἀγάμους Κληρικούς.

Κατ' ἀκολουθίαν, δταν ὁ καθαιρούμενος Ἀρχιερεὺς δὲν ἔχῃ μοναχικὴν κουρὰν, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἢ Ἐκκλησία δύναται νὰ ὑπαγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τοῦ μοναχοῦ. Διότι προφανῶς ἡ χειροθεσία τοῦ Ἀναγνώστου εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ πάντα ἱερωμένον, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ χειροθεσία τοῦ μοναχοῦ, ὀρθῶς ἄρα ὁ ἅγιος Ἰωάννης διμλεῖ περὶ τάξιν Ἀναγνώστου. Εἶναι ἐσφαλμένη ἢ ἀντίληψις, καθ' ἣν, διότι εἷας Ἀρχιερεὺς δύναται νὰ γίνῃ ἐκουσίως μοναχός κατὰ τὸ ὀρθὸν νόημα τοῦ Βου κανόνος τῆς ἐν Ἁγίᾳ Σοφίᾳ Συνόδου, κατὰ μετὰ τὸν νόμον δικαιοῦται ἢ

Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ τιμωροῦσα νὰ ὑποβιβάζῃ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν εἰς ἣν οὐδέποτε ἀνήκεν. Τοιοῦτό τι δὲν ἔπραξε τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον, δὲ δηλ. καθαιρέσαν ὑπεβίβασεν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν. Τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον καθήρεσε μόνον τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, αὐτοδικαίως, δὲ ἀπογυμνωθέντες οὗτοι τῆς ἱερωσύνης ἐπανήλθον εἰς τὴν τάξιν εὐρίσκοντο πρὸ τῆς χειροτονίας των. Κατὰ σύμπτωσιν δὲ καὶ οἱ τρεῖς καθαιρεθέντες ἦσαν μοναχοί πρὸ τῆς χειροτονίας των, λαυθάνουσαν ἔχοντες τὴν κουρὰν: ὁ Δημητριάδος ἦτο ἀδελφὸς τῆς Μονῆς Πετρῆκη, ὁ Ζακύνθου τῆς Μονῆς Αγρίνης, ὁ δὲ πρῶτον Φλωρίνης τῆς κατὰ Χάλκην Ἀγίας Τριάδος. Οὔτε ἡμπεσθήτησαν τὴν πρὸ τῆς χειροτονίας των μοναχικὴν των ὑπόστασιν. Ἰσχυρίσθησαν δὲ ἡ χειροτονία ἐξηφάνισε τὴν μοναχικὴν κουρὰν, ὅπερ δὲν εἶναι ἀληθές. Ἡ κουρὰ μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐξηφανίζει τὴν Ἀρχιερωσύνην κατὰ τὸν ἄνω κανόνα τῆς Ἀγίας Σοφίας, κατὰ δὲ τὸν ἀγιώτατον Φώτιον ὁ Ἀρχιερεὺς καρεῖς μοναχός παύει τῆς Ἀρχιερωσύνης, διότι δὲν δύναται νὰ εἶναι «Ποιμὴν καὶ ποιμαινόμενος». Ἡ μοναχικὴ κουρὰ εἶναι ἀνεξάλειπτος ὡς τὸ βάπτισμα (ἴδε Καν. Νίκηφ. ΑΕ Νεαρὰ Λέοντος Η', ἴδε καὶ Δ. Πετρῆκου Τὸ Μοναχικὸν πολίτευμα τοῦ Ἀγίου Ὀρους Ἀθήναι 1925 σελ. 106). Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ποινὴ τῆς ἀποβολῆς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, συμπεριληφθεῖσα ἐκ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερῆς Συνόδου (Ἐπαν. Διάταγμα ἀπὸ 31 Δεκεμ. 1929) εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν δικονομίαν, μετ' ἔσθ' ἐν τῇ ἐπιτροπῇ καὶ ἐν τῇ εἰσηγήσει μου σφόδρα ἀντίθετον (πρβλ. τὴν ἐμὴν Εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν σχεδίου νόμου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, Ἀθήναι 1930, σελ. 12).

Κατόπιν τούτου ἔχω τὴν γνώμην, ὡς καὶ ὁ Σ.β. Μαρωνείας, δὲ τὸ δικαστήριον συνταγματικῶς, κανονικῶς καὶ νομίμως μίαν ἐπέβαλε ποινήν εἰς τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, τὴν καθαιρέσιν, ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ τρεῖς πρὸ τῆς χειροτονίας των ἦσαν μοναχοί, ἢ δὲ μοναχικὴ κουρὰ εἶναι ἀνεξάλειπτος, ἐπανήλθον αὐτοδικαίως, ipso jure, εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, ὡς τοιοῦτοι δὲ κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας δὲν δύναται νὰ διάγωσιν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ καθωρίσθῃ ἢ Μονῇ τῆς ἀσκήσεως δι' ἕκαστον ἐπὶ πενταετίαν, ἐπιφυλασσομένης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς μετὰ τὴν πενταετίαν νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἐν ὀρισμένη Μονῇ διαρκῆ αὐτῶν διαμονήν. Συνεπῶς, ὡς καὶ ἄλλοτε ἰσχυρίσθη. (πρβλ. τὴν ἐμὴν μελέτην Τὸ Ἐκκλ. δίκαιον παρ' ἡμῖν, Ἀθήναι 1906 σελ 13) ἐν ἰδίᾳ περιπτώσει, ὁ σωματικὸς ἐν Μονῇ περιορισμὸς μοναχοῦ δὲν εἶναι ποινή, ἀλλ' ὑποχρέωσις.

Ὡς πρὸς τὴν φραστικὴν διατύπωσιν τῆς ἀποφάσεως θὰ ἠδύνατο αὕτη νὰ εἶναι ἄλλη. Μετὰ τὴν φράσιν «ἐπιβάλλει αὐτοῖς τὴν ποινήν τῆς καθαιρέσεως» ἀντὶ τῆς φράσεως «τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν τά-

ξιν τῶν Μοναχῶν» ἐνθα νοεῖται ἀναμφιβόλως ἡ φράσις «ἐπιβάλλει τὴν πεινὴν», ἔπρεπε νὰ ἐγράφετο «ἐπιβάλλει αὐτοῖς τὴν πεινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ὀρίζει αὐτοῖς, ὡς μοναχοῖς, πενταετῆ διαμονὴν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ.....».

Ἐὰν ὁμως οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς πρὸ τῆς χειροτονίας των δὲν ἦσαν μοναχοί, τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον, ἐπιβάλλον σωματικὸν ἐν Μονῇ περιορισμὸν, θὰ ἐπέβαλλε τότε δευτέραν μετὰ τὴν καθαιρέσιν πεινὴν μὴ ἀναγραφομένην ἐν τῷ νόμῳ καὶ συνεπῶς ἡ ἀπόφασις θὰ ἦτο ἀντισυνταγματικὴ, ἀντικανονικὴ καὶ παράνομος. Διότι κατὰ μὲν τὸ Σύνταγμα καὶ κατὰ τοὺς νόμους δὲν ἐπιβάλλεται πεινὴ μὴ ἀναγραφομένη ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ, κατὰ δὲ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ἡ ἐν Μονῇ πολυχρόνιος διαμονὴ λαϊκῶν ἀπαγορεύεται.

Ὁ Σεβ. Μιχρωνεὺς ἐν ἀρχῇ τῆς διατριβῆς του ἰσχυρίσθη ὀρθῶς ὅτι «Ἀρχιερεὺς καθαιρούμενος ἐπανέρχεται εἰς τὴν τάξιν ἐξ ἧς προῆλθε», δηλονότι ὑποβιβάζεται εἰς λαϊκὸν ἢ μοναχόν, ἀν ἡ-ο λαϊκὸς ἢ μοναχός, καὶ νομίζω ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ τὸ ζήτημα.

Ἐν Καρδίτῃ, Αὐγούστος 1935

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει
τοῦ πρώτου Μητροπολιτικοῦ ἔτους

Πρὸς τὸν εὐλαβῆ κληρὸν καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν συμπληροῦται τῇ 6ῃ ἀρξαμένου μηνὸς Ἰουλίου τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἐνθρονίσεως ἡμῶν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Θεσσαλονικῆς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

Ἐπιλαμβανόμενοι τῆς καλῆς ταύτης εὐκαιρίας εὐχαριστοῦμεν τὸν Πανάγαθον Θεὸν ἐξ εὐχῆς ψυχῆς καὶ διανοίας διότι παρεχώρησεν ἕως, ἀνευ διακοπῆς τινὸς ἐκ σωματικῆς ἀσθενείας, διαθέσωμεν ἀπάσας ἡμῶν τὰς ἀσθενεῖς πνευματικὰς δυνάμεις ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν καὶ λογικοῦ ποιμνίου.

Ἐπικαλούμενοι δὲ θερμῶς τὰς δαψιλίας τοῦ Κυρίου εὐλογίας ἐπὶ πάντα τὸν Κληρὸν καὶ τὸν Λαόν, παρακαλοῦμεν πάντας, ἵνα ὡς ἐν σῶμα κεφαλὴν ἔχον τὸν Χριστὸν ἐργασθῶμεν καὶ κατὰ τὸ ἐρχόμενον δευτέρον ἔτος ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς πάντων.

Ὅτι εἴπομεν καὶ ἐπράξαμεν τυχόν ἀγαθὸν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἄς ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ἀνοθεὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἄς προσέξωμεν δὲ τί εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πράξωμεν.

Ἄς προσέξῃ ἕκαστος ἵνα καλλιερῆ, δι' ἑαυτὸν τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ νὰ μεταδίδῃ εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ τὴν καλὴν ταύτην προσπάθειαν.

Ἐξακολουθήσωμεν πάντες ἐργαζόμενοι καὶ αγωνιζόμενοι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν κατὰ τῆς ἀμερτίας. Ἀγρυπνοῦμεν πάντες καὶ γρηγοροῦμεν ὡς «καλοὶ

στρατιῶται Χριστοῦ». «ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι», ὁ δὲ «ἀντίδικος ἡμῶν Διάβολος περιέρχεται ὡς λέων ὄρυσόμενος ζῆτῶν τί νὰ καταπίῃ».

Ὁ ἱερός Κληρὸς καὶ οἱ ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς μορφώσεως αὐτῶν εἰς ἀνωτέραν πνευματικὴν σφαιρὰν εὐρισκόμενοι, ἄς παρέχωμεν ἑαυτοὺς ὑπόδειγμα ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ καὶ ἐν παντί τῷ βίῳ ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀσθενετέρους ἀδελφούς.

Χαλιναγωγῆσωμεν τὰ πάθη ἡμῶν, ὀργὴν, θυμὸν καὶ δίκασφηνίαν, καταλαλίαν, συκοφαντίαν καὶ μίσος, πλεονεξίαν καὶ πολυτέλειαν, ἀσχρολογίαν καὶ ψευδολογίαν. Καλλιερῆσωμεν δὲ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀγάπην, τὴν ἐγκράτειαν καὶ σωφροσύνην, τὴν ἀνεξικακίαν καὶ φιλανθρωπίαν, ἵνα εὐρωμεν ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἀξιοθῶμεν δὲ τῆς χάριτος καὶ εὐλογίας τοῦ Θεοῦ.

Ταῦτα προτρέποντες καὶ ταῦτα παρακαλοῦντες πάντας, εὐελπιστοῦμεν ὅτι πάντες θέλετε εὐχαρίστως προσέξει εἰς τὰς πατρικὰς ἡμῶν νοθεσίας, ὡς ἤδη καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπράξατε, δι' ὅπερ καὶ πλήρεις εἴμεθα χάριος καὶ εὐχαριστήσεως.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ἐν Ἀργουστολίῳ τῇ 8ῃ Ἰουλίου 1935

† Ο ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀνακριβειῶν ἔλεγχος.

Ὁ ποτὲ Μητροπολίτης Δημητριάδος Γερμανὸς Μανρουμάτης, δούς, ἐκ τοῦ τόπου τοῦ περιορισμοῦ του, συνέντευξιν πρὸς δημοσιογράφον, δημοσιευθεῖσαν ἐν ἐφημερίδι τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἕφος ἕρριτικὸν καὶ ἀναξισοαρπέες, εἶπεν, ἐκτὸς ἄλλων ἀσυστάτων, καὶ τὸ ἀνήκουστον τοῦτο, ὅτι, δῆθεν, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐνῶ «ἔχει γράφει τὴν Ἱστορίαν Ἱεροσολύμων, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι τὸ 1593 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β', ἐγένετο Σύνοδος, εἰς ἣν παρέστη καὶ ὁ πολὺς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς... ὁ ἴδιος αὐτὸς ἄνθρωπος (ὁδηλ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος) ἐξέδωκεν ἀνακοινωθῆν ὑπογραφὴν ἕσ' ὄλων τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτόνιζεν ὅτι τοιαύτη Σύνοδος δὲν ἐγένετο». Εἶναι ἀληθῶς φοβερὸν ἵνα σκανδαλίζηται ὁ εὐσεβὴς λαὸς διὰ τοιούτων ἀνακριβειῶν. Τὸ ἀνακοινωθῆν, ὅπερ ἀναφέρεται ἐν τοῖς ἀνωτέρω, εἶναι δημοσιευμένον καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα Ἀθηνῶν τῆς 5 Ἰουλίου 1929 καὶ εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» τῆς 13 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἐν αὐτῷ δὲν λέγεται ὅτι «τοιαύτη Σύνοδος δὲν ἐγένετο», ἀλλ' ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ 1593 δὲν ἐξέδωκε τ' ἀποδιδόμενα εἰς αὐτὴν καὶ ὑπὸ Ἀγιορειτῶν πλαστογραφηθέντα «Σιγίλια». Ἡ Σύνοδος ἐξέδωκε τὸν ἡ. κανόνα, ἐν ᾧ ἐπαναλαμβάνεται ἡ περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διάταξις τοῦ κανόνος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνέταξε βραδύτερον καὶ εἰδικὴν ἐπιστημονικὴν κριτικὴν πραγματείαν

«Ἐλέγχος παραπονήσεως Συναδικῶν Πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἔγγράφων» («Ἐκκλησία» ἀριθμ. 51, 1907, ἐξ. καὶ εἰς ἴδιον τεῖχος), διὰ παραθέσεως καὶ ἀντιβολῆς κειμένων καὶ φωτογραφικῶν ἀνατύπων ἀποκαλύψας τὴν πλαστογραφίαν. Ἐκτοτε δέ, ὡς ἐλέχθη ὑπὸ τῶν κριτῶν τὴν πραγματείαν, οὐδεὶς θεολόγος σεβόμενος ἑαυτὸν δύναται νὰ ὀμυλῇ περὶ «Σιγαίτων» καὶ «Ἀναθεματισμῶν» τοῦ Ἱερεμίου Β'. σχετικῶν πρὸς τὸ ἡμερολόγιον. Καὶ ὅμως, ὅταν πρὸ τινῶν μηνῶν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ξενοδοχείῳ τῶν «Δελφῶν» παρεσκευάζοντο αἱ περίφημοι προκηρῦξεις τῶν αἰφνης εἰς ζηλωτὰς παλαιομερολογίτας μεταβληθέντων, παρενεβλήθη εἰς αὐτὰς καὶ ἡ μεία τῶν πλαστογραφημάτων ἐκείνων. Λόγιος Ἀρμορείτης μοναχός, γνωρίσας προσωπικῶς τὴν ἐν Ἀρίῳ Ὄρει σκευωρηθεῖσαν παραποίησιν ἐπὶ ἀσυνειδήτων καλογήρων, λαβὼν δὲ γνώσιν τοῦ κειμένου τῶν προκηρῦξεων, ἐπέμνησε πρὸς τοὺς συντάκτας τῶν τὴν κριτικὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ διηγήθη τὸ πῶς ἐπῆρξεν ἀτόπητις μάρτις τῆς ἀποδειχθείσης παραποίησεως ὠρισμένου κειμένου ἐκδεδομένου ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐν «Τόμῳ Ἀγάπης» τοῦ Ἱεροσολύμων Δοσιθέου. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς ὑπομνήσεις καὶ ὑποδείξεις ταύτας, ἀφῆθησαν ἐν ταῖς προκηρῦξεσι τὰ περὶ «Σιγαίτων» καὶ «Ἀναθεματισμῶν» δι' ἐντυπωσιακοῦς λόγους! Τώρα δὲ γίνεται κάτι περισσύτερον καὶ χειρότερον. Εἰς συνεντεύξεις ἐντυπωσιακὰς πρὸς δημοσιογράφους, ἐμπνεόμενα ὑπὸ ἀνεπισχέτου καὶ ἀλογίστου προσωπικοῦ πάθους, παρέχονται αἱ ἀνωτέρω διαβεβαιώσεις, καθ' ἃς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἠρνήθη δῆθεν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν συγκρότησιν τῆς Συνόδου τοῦ Ἱερεμίου Β'.

Σιναϊτικά.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἄγγλου ἐπισκόπου Σεβ. Γωγκιμ, ἔχοντος τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἐν Λονδίῳ «Συμβουλίου ἐπὶ τῶν Ξένων Σχέσεων» καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας, καθρητίσθη ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτευούσῃ ἐπιτροπῇ πρὸς ἐξέυρεσιν ποσοῦ χρημάτων, ὅπερ θὰ ἐγχειρισθῇ πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ καὶ τὴν περὶ αὐτὸν σιναϊτικὴν ἀδελφότητα ὡς τεκμήριον σεβασμοῦ μελῶν τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς βελτίωσιν τῆς βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς τοῦ Σινᾶ, «περιεχοῦσης πολλὰ ἀνεκτίμητα χειρόγραφα καὶ ἐκκλησιαστικὰ κειμήλια, ἅτινα ἢ σημερινῇ γενεᾷ τῶν μοναχῶν φυλάττει ἐπιμελῶς, παρὰ τὴν πτωχείαν τῆς». Μέλη τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς εἶνε ὁ προμνημονευθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ ἄγγλος Ἐπίσκοπος, ὁ Λόρδος Hugh Cecil, ὁ Sir Harry Luke, ὁ Canon J. A. Douglas, ὁ αἰδ. E. M. Bickersteth καὶ ὁ κ. Athelstam Riley. Ἐὰν ἡ ἐνέργεια αὕτη τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς ἀποσκοπῇ διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ «ἀποζημιώσῃ», τρόπον τινά, τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Σινᾶ διὰ τὴν παρὰ τῶν Σοβιέτ ἀγορὰν τοῦ ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῶν ῥῶσων κλαπέντος Σιναϊτικοῦ Κώδικος, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Μονὴ θὰ ἀρνηθῇ μετ' ἀξιοπρεπείας τὴν δωρεάν, διότι ὀφείλει νὰ διεκδικῇ τὴν

ἐπὶ τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου ἀπόδοσιν τοῦ κώδικος εἰς τὴν κτήτορα, ἵνα μὴ ἡ Βρεττανικὴ Βιβλιοθήκη βαρύνεται εἰς τὸ διηκεῖς μετ' τὸν ὀνειδιστικὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ κλεπταποδόχου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ Σιναϊτικοῦ Κώδικος, εὐκαιροῦν νὰ ἀναφέρωμεν μελέτην τοῦ Ἀρχιμ. Georges Paradis δημοσιευθεῖσαν πολωνιστὶ ἐν τῇ ὑπὸ τὸν ἑλληνικὸν τίτλον «Ἐλπίς» ἐπετηρίδι τῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Βαρσοβίᾳ Πανεπιστημίου, ἐπὶ τὸν τίτλον «Τὰ ἔγγραφα, τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὰ προβλήματα τῆς ἀνακαλύψεως καὶ τοῦ κειμένου τοῦ Σιναϊτικοῦ κώδικος». Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὁ σ. προσκομίζει νέα, τὸ πρῶτον δημοσιεύμενα, ἔγγραφα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων προσπαθεῖ τὰ λύσῃ τὰ μέχρι σήμερον ἀπομείναντα σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἱστορίας τοῦ κώδικος μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Tischendorf, παρὰ τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται καὶ αἱ ἄλλοι ἀπορίαι περὶ τοῦ τίς κυρίως ἀνεκάλυψεν αὐτόν, ὁ ἐν λόγῳ γερμανός, ἢ ὁ ῥώσος ἀρχιμανδρίτης Πορφύριος Οὐσπένσκη, ὡς καὶ ἡ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμη τῶν σιναϊτῶν, καὶ δὴ τῶν ἀρχιεπισκόπων Σινᾶ Κυρίλλου καὶ Καλλιστράτου καὶ τῶν Πατριαρχῶν ΚΠόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, καὶ περὶ τοῦ ἀνὸς σιναΐται ἐδέχθησαν διὰ τὸν κώδικά τιν ἀποζημιώσιν τινα παρὰ τῆς ῥωσικῆς κυβερνήσεως. Παρὰ τὴν ἐπιμελετημένην προσοχὴν τοῦ σ. εἰς τὸ περιλάλητον ζήτημα τοῦ Σιναϊτικοῦ Κώδικος καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων ἀνεκδότην δεδομένην ἔρευναν, διέφυγον αὐτὸν αἱ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ πρὸ πολλῶν ἐτῶν δημοσιευθεῖσαι «Ἀποκαλύψεις περὶ τῆς ῥωσικῆς πολιτικῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἑλληνικῇ Ἀνατολῇ», ἐνθα ἐκτίθενται αἱ συνιθῆκαι τῆς ὑπὸ τῶν ῥώσων κλοπῆς τοῦ κώδικος ἐξ ἀνθεντικῆς σχετικῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τοῦ ἐν Κωνσταντινῶν ῥώσου πρεσβευτοῦ κόμητος Ἰγνάτιεφ καὶ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ῥώσου ἀρχιμανδρίτου Ἀντωνίνου, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ εἰδῆσκε τὴν λύσιν τινῶν ἐκ τῶν ἀποριῶν του.

Μία εἰκοσιπενταετηρίς.

Τῇ ἐνάτῃ ἰσταμένον ἑώρασε τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἀρχιερωσύνης του ὁ ἐκ τῶν ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου Σεβ. Μητροπολίτης Ἐδέσσης κ. Κωνστάντιος. Τὸ πρῶτον ταχθεὶς εἰς τὴν ποιμαντορίαν τῆς ἐπαρχίας Φλωρίνης καὶ εἰτα μετατεθεὶς εἰς τὴν τῆς Ἐδέσσης οὐ μόνον τὴν Ἐκκλησίαν διηκόνησε μετὰ σπανίας εἰς τὸ ποιμαντορικὸν καθῆκον ἀφοσιώσεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις προσέφερε σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα διὰ τοῦ πατριωτικοῦ του ζήλου καὶ τῆς βαθείας συνέσεως. Πρὸς τὸν ἔγκροτον ἱεράρχην ἡ «Ἐκκλησία» διαβιβάζει τὰ εὐλαβῆ της συγχαρητήρια εὐχομένη ὅπως ἐξακολουθῇ ἐπιμακρῶν ἔτι σειρὰν ἐτῶν νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν πραγμάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Σύγχρονοι ἀντινομία.

Ἡ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀβυssiνίας διένεξις ὑπέμνησεν ἐπικαίρως ὅτι μόλις ἐπ' ἐσχάτων

ἡ Βοηθητική καὶ Ξενη Βιβλικὴ Ἐταιρεία προέβη εἰς τὴν μετέφρασιν τοῦ κατὰ Μάρκον Ἐβραγγεῖου εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Γαλλοῦ, καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Αἰθιοπίας. Ταύτης ἡ γλῶσσα διηλεγχέται ἐπὶ τριακοσιταξιοχίλων περίπου κατοίκων τῆς νοτίου Ἀφρικῆς. Τὸ ἀναγνώριον τῆς γλῶσσης ἀνεπίστατον φύλλον ἐπάγεται οὐ εἶναι μία τριγωνικὴ τιμωρία οὐ, ἐπὶ οὐδὲ χριστιανῶν ἐργάζεται νὰ κομίσω τὸ Ἐβραγγέλιον τῆς γλῶσσης καὶ καλῆς φιλοσοφίας τῆς ἀσχετοῦ λαοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν. καὶ τῶν αὐτῶν χρόνον ἄλλοι χριστιανοὶ ἐκστρατεύοντες κατ' αὐτοῦ με βουβαρδικὰ ἀεροπλάνα καὶ ἄλλῃ τὴν ἀπαισίαν παροπλίαν τοῦ συγχρόνου πολέμου.

Α. Δημητριάδου (†).

Ἡ ἐπὶ ῥωσικῶν περιοδικῶν ἐπισημῆσι τῆς τελευταίας τοῦ διασημοῦ λειτουργιστοῦ Ἀλεξίου Δημητριάδου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πενταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ (1930) ἐποχρῶσθ ἡμᾶς τοὺς ἀνατολικούς εἰς ἀπόδοσιν ὀφειλετικῆς τιμῆς εἰς τὴν μνήμην ἐνὸς φανατικοῦ ἀναδιδότου τῶν ἀνεκδότων χειρογράφων λειτουργικῶν μνημείων τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, ἅτινα ὁ ἀείμνηστος κατέστησεν ἐποκειμενον ἐνδελεχοῦς μελέτης κατ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν. Καθηγητῆς τῆς λειτουργικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Κιέβου, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1898 εἶχε ἀναλάβει συνεχῆ ταξείδια ἀπὸ τῆν ἡμετέραν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Ἐυρώπην πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν μοναστηρίων καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν, οὗτω δὲ ἐπισκεφθεὶς τὴν Παλαιστίνην, τὴν Αἴγυπτον, τὸ Σινᾶ, τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τὰ Βαλκάνια καὶ τὰ κυριώτερα κέντρα τῆς δύσεως συνέλεξεν ἐκ τῶν ἑκασταχοῦ βιβλιοθηκῶν πλουσιώτατον βιβλίον ἐκ τῶν λειτουργικῶν χειρογράφων περιλαμβάνον τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρθοδόξου λειτουργίας ἀπὸ τοῦ ζ' μέχρι τοῦ ιη' αἰῶνος. Καὶ τῷ μὲν 1895 ἐξεδωκεν ἐν Κιέβῳ τὸν αὐτοῦ τόμον, περιλαμβάνοντα τὴν περιγραφὴν τῶν λειτουργικῶν χειρογράφων ὑπὸ τὸν τίτλον «Τυτικά», τῷ δὲ 1901 ἐδημοσίωσεν τὸν β' τόμον «Ἐυχολόγια» μετὰ παραρτήματος, περιέχοντα τὰ ἀρχαία χειρογραφα Ἐυχολόγια. Μετὰ δεκαπενταετίαν (1917) ἠδυνήθη γ' ἀρχίσῃ τὴν ἐκδόσιν τοῦ γ' τόμου δαπάναις τῆς ῥωσικῆς Παλαιστινέου Ἐταιρείας ἐν Πετροπόλει, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς ῥωσικῆς ἐπαρυσίας ἡ ἐκδόσις, περιλαμβάνουσα τὰ Τυτικά τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Ἄθω, ἀπέμεινε ἀτέλης, ἀποτόμως διακοπεῖσα εἰς τὴν σελίδα 768. Ὁ ἰσχυρὸς περὶ αὐτῆς γὰρ ἐκδόσιν τῶν Τυτικῶν τοῦ Κωνσταντινου τοῦ Πορφυρογενήτου καὶ τῶν λοιπῶν βιβλίων διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Τυτικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας κλ. εἰς ἄλλους δὲ τόμους παρεσκεύασε τὴν ἐκδόσιν εἰς ἀφροσύνην εἰς τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ νοτιοσλαβικὸν Ἐυχολόγιον, ἐν προλόγῳ δὲ τοῦ δ' τόμου θὰ ἐπεγράψῃ κοινὴν ἐπισκόπῃν τοῦ Ἐυχολογίου τοῦ Ἐσθ. Διαβραχάρινον ἐπ' ὅσιν οὐκ ἐπιτιμῆς μὲν τῶν βιβλιοθηκῶν, ἐξ ὧν ὁ Δημητριάδου ἠτήλησε τὸ βιβλίον αὐτοῦ, ἐκλήσαν, τὰ δὲ ἀνεκδοτά ἀπομεινάντα χειρογραφα αὐτοῦ ἀπώλοντο, διότι ὁ ἀείμνηστος ἐπιστήμων τῷ μὲν 1922 εἶχεν ἀπολέσει τὴν ὄρασιν, τὰ τελευταῖα δ' εἴτη τῆς ζωῆς του διή-

νησεν ἐν Ἀσραχίν, τῇ γεντειρᾷ του, ἐν ἑσχάτῃ ἡμέρᾳ, ἡ ἐπὶ τραγικᾷ συνθήκῃ ἐπέβη ἐν θανάτῳ τῶν ἐπὶ τῆς μετὰ τὴν ἀποφασίαν διὰ τὴν λειτουργικὴν ἱστορίαν, ἑπὶ τῆς ὁποίας ἐργασθῆ, ὅσον οὐδέεις.

Μετὰ τὴν ἰδίαν ἐφειλίαν τοῦ Βερολίνου ἀκρόσῃν τῆς παύσεως τοῦ Βαθρὸς ἐκ τῆς πανουσημιακῆς αὐτοῦ ἔδρας ἐνὸς ἀνεπιβεβλητοῦ ἡ ἀποκατάστασις αὐτοῦ, ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως ἠρώγη τὴν ἀδειαν, διὰ ὡς ὀνομαστικῶν τὸ «Deutsches Nachrichtenblatt» «τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸν κράτος δὲν δύναται νὰ παραδεχθῆ ὅπως δημόσιος λειτουργὸς ἐν ἀνεστέμῳ μὴ ἦν διατεθειμένος νὰ δώσῃ ἀπροκάλυπτον καὶ ἀνευ ὄρων ὄρκον πίστεως εἰς τὸν Führer» ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει εἶνε ἀπολύτως ἀδιάφορον ὅτι οἱ λόγοι τῆς ἀρνήσεως εἶνε φύσεως θεησκευτικῆς, φιλοσοφικῆς ἢ ἄλλης. Ὁ ὀρκιζόμενος με διανοητικὰς ἐπιφυλάξεις δὲν δύναται νὰ δυσχυρισθῆ ὅτι εἶνε ἔσοιμος ὁποσδηποτε καὶ ὁποσδηποτε νὰ ταχθῆ ὑπὲρ τοῦ Führer καὶ τοῦ κράτους».

Ἐν τῷ περὶ τοῦ δ' τόμου τῶν ἔργων τοῦ Γενναδίου Σχολαρίου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, βιβλιογραφικῷ σημειώματι τοῦ παρόντος φύλλου ἀναφέρομεν, ὅτι ἐν τῷ τέλος τῆς «Χρονογραφίας» του ὑπάρχει μία σημείωσις τοῦ λίαν περιεργὸς διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας συμπτώσεις ἐν ταῖς τύχαις τῆς βυζαντινῆς αυτοκρατορίας. Ἡ σημείωσις αὕτη ἔχει ὀλοκλήρως ὡς ἔξῃ:

«Σημειώσαι: Ἡ βασιλεία τῶν χριστιανῶν, ἡτις καὶ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων ἦν, ἀρχὴν εἶχε τὸν βασιλεῖα Κωνσταντίνου καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἑλένην» τέλος δὲ τῆς βασιλείας ταύτης Κωνσταντίνος ἢ βασιλεὺς καὶ μητὴρ Ἑλένη, καὶ ἡ μικρὸν πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως μετέστη τοῦ βίου, ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς Κωνσταντίνος ἐφρονεῦθη ἐν τῇ ἀλώσει. Ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦτον Κωνσταντίνου καὶ τῆς μητρός Ἑλένης μέχρι τούτων τῶν τελευταίων, Κωνσταντίνος καὶ Ἑλένη μητὴρ οὐκ ἐβασίλευσαν ἄλλοι.

Ὁ πρῶτος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ Κωνσταντίνου, Μητροφάνης ἦν, καὶ ὁ τελευταῖος πατριάρχης, Μητροφάνης, ἀποθανὼν ἐν τῇ πόλει, εἶ ἐλευθέρῳ οὐσῇ ὁ γὰρ Γρηγορίου ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην, ὅπου καὶ ἐτελεύτησεν. Ἐτερος δὲ πατριάρχης μετὰ τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου Μητροφάνης οὐ γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ὅτε ἠρξάτο κτίσασθαι ὑπὸ Κωνσταντίνου ἦν μαῖου ια', καὶ ὅτε ἐτελειώθη, ἄλλοι μαῖου γ', καὶ ὅτε ἠρχαλωπίσθη, ἦν Μαῖου κθ', ἦγον ἐν τῷ αὐτῷ μηνί καὶ ἠρξάτο, καὶ ἐτελειώθη, καὶ ἐφθάρται τέλειον.

Ἡ πόλις ἐν τῇ κθ' τοῦ μαῖου ἡμῶντα τὰ μέγιστα κατ' ἐνιαυτον, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ κατ' ἐκάστην ἑβδομάδα, ὑπὸ προφάσει ἐορτῆς, πασῶν παρανομῶν ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις γινόμενων ἐν τοῖς οἰκίαις τόποις» καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ἐσχάτη τοῦ Κυρίου καὶ δικαιοτάτης παιδεία, αἱ ἡμέραι ἄμφω συνέδραμον.

Χρησμός ἦν ὅτι, ὅταν βασιλεύσῃ τὸ ἴδιον ὄνομα καὶ πατριαρχεῖα ἅμα, τότε, ἰὼ τῷ βασιλεῖ τῶν χριστιανῶν καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τέλος ἀμφοτέρων ἔσται» τὸ γὰρ ἰὼ θρηνητικὸν ἐστὶν ἐπίρρημα σημαίνον τὸ φθῆ. Οἱ τὴν Ἐκκλησίαν οὐκ ἀνατρέψαντες ἐν Ἰταλίᾳ Ἰωάννης ἢ βασιλεὺς καὶ Ἰωσήφ Πατριάρχης τῆ δε τῆς Ἐκκλησίας ἀνατροπῆ καὶ ἡ τῆς βασιλείας ἐπηρεασθῆσαν.

Ὁ πρῶτος ἀρξάμενος τὴν βασιλείαν καὶ Ἐκκλησίαν τῶν χριστιανῶν ἀνατρέπειν, καὶ ὁ τὴν καθέδραν αὐτὴν ἀνατρέψας τελευταῖον, ὀνόματι

Κατὰ τὸν πρῶτον δεκαήμερον τοῦ παρελθόντος Μαῖου ἐν τῷ μεγάρῳ Henrichen παρὰ τὴν Ἀμνην τῶν Κάτω Χωρῶν συνεβλήθη τὸ Ὀίκουμ. Συνέδριον Σπουδῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μαθητ. Max Huber ἠρχολογῆ «περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἐλευθέρως χριστιανικῆς ἀντιλήψεως διὰ τὴν στάσιν τῶν χριστιανῶν» καὶ «περὶ τῶν ἐπιμέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς οἰκουμενικότητος ἐν σχέσει πρὸς τὰς ὁλο-

κληρωτικὰς (totalitaires) ἀξιώσεις τοῦ συγχρόνου Κράτους. Ἀνεκoinώθησαν σχετικαὶ ἐργασίαι, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων κατέστη δυνατὸν νὰ ὀρισθῶσι γενικαὶ γραμμαὶ, καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία θὰ ἠδύνατο νὰ ἀγωνισθῆ καὶ κατὰ τῆς ἀχαλινοῦτο ἀτομοκρατίας, καὶ κατὰ τῆς κρατικῆς ὀλοκληρωκρατίας, ὑπεραμνησμένη τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῆς ἐλευθερίας χάριν αὐτοῦ πάλιν τοῦ κράτους. Ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἡ Ἐκκλησία συγκροτεῖται πρὸς τὰς ἐμφανεῖς ἢ ὑποδηλούμενας ὀλοκληρωτικὰς ἀξιώσεις τοῦ κράτους, ἐπιβαλλομένης ἢ ἐπὶ οἰκονομικῆς, ἢ ἐπὶ ἐθνικῆς ἢ οἰασθῆποτε ἄλλης βάσεως. Τοῦ συνεδρίου μετέσχον θεολόγοι, κοινωνιολόγοι καὶ νοσημαθῆς διδάσκημοι, οὕτω δὲ τοῦτο ἀπέκτησε μεγάλην σπουδαιότητα πρὸς παρασκευὴν τοῦ συνεδρίου τοῦ 1937. Τοῦ συνεδρίου μετέσχον καὶ ῥῶσοι ὀρθόδοξοι, ὧν αἱ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ προβλήματος ἐπόψεις ἐξακρατηρίσθησαν ὡς κυριολεκτικῶς συνταρακτικαὶ (bouleversantes).

Κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Reich καὶ τῆς Πρωσσίας, ἐφεξῆς ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις ὁ ὄρος «μικτοὶ γάμοι» δὲν θὰ σημαίνει τοὺς μεταξὺ ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς διαφόρους θρησκευτικὰς ὁμολογίας τελούμενους γάμους, ἀλλὰ τοὺς μεταξὺ ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς ἀρίους καὶ μὴ ἀρίους, ἐξ ὧν προκύπτει φυλετικὸν φύραμα.

Ο Σερβ. Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιος ἐν μελέτῃ αὐτοῦ περὶ τῆς εὐμολογίας καὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως «ράσον» δημοσιεύθεισῃ ἐν τῇ «Ὁρθοδοξία» (Ἰουνίος) σημειοῖ ὅτι ἡ λέξις «ράσον», προερχομένη ἐκ τῆς μετοχῆς raso (τοῦ raso, rasum) καὶ ἐπιθετικῶς χρησιμοποιουμένη εἰσημαίνει τὸ ἐξεσμένον, τετριμμένον, τραχὺ ἔνδυμα («ράσα ἀμφια», «ἱμάτια ράσα»). ἀπαντῶσα δὲ κυρίως περὶ τὰ μέσα τοῦ ἱ. αἱ. ἐχρησιμοποιεῖτο κυρίως ἐπὶ τῶν μοναχικῶν ἀμφίων, ἅτινα ἦσαν ἐξεσμένα καὶ τραχέα ἐνδύματα μαύρου ἢ μελαγχροῦ χρώματος, διὰ τὸ ἀπέριττον, ἀπλοῦν καὶ σεμνὸν τῆς μοναχικῆς ἐμφανίσεως. Ὁ ο. ἐν τέλει τῆς μελέτης του σημειοῖ ἐν τούτοις, ὅτι «τὸ θέμα περὶ τῆς κληρικῆς περιβολῆς τῶν ὀρθοδόξων δὲν ἐξηγητῆθη ἐπι ἀπόψεως ιστορικῆς, κανονικῆς, ἀρχαιολογικῆς καὶ ἄλλης».

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς «Ecclesiastical Review» τῆς Φιλαδέφειας ὁ John W. Moran δημοσιεύει μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον «Is Antichrist a man?». («Εἶνε ὁ Ἀντίχριστος ἄνθρωπος»), δι' ἧς ἀποδεικνύει ὅτι, εἰ καὶ σήμερον εὐνοεῖται ἡ θεωρία περὶ τοῦ ἀτομικοῦ Ἀντιχρίστου χωρὶς ὅμως καὶ νὰ βασισθῆται αὕτη ἐπὶ τῆς ὁμοφώνου γνώμης τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις ἐκ τῆς ἐπιμελεστεράς ἐξετάσεως τῶν ἀγιογραφικῶν δεδομένων προκύπτει κατὰ τὸν ο., ὅτι ὁ Ἀντίχριστος δὲν εἶνε ἄτομον, ἀλλὰ συμβολικὴ ἀποκαλυπτικὴ ἔκφρασις ἐμφαίνουσα ὁμάδα ἀνθρώπων ἄρνονμένων τὸν Χριστόν.

Αἱ ἡμερησιοὶ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀφθονοῦσιν ἀγγελιῶν νέων ἀντιχριστιανικῶν βιβλίων, ἰδίως κατὰ τοῦ καθολικοῦ κλήρου, ὡς εἰκάζεται ἐκ τῶν τίτλων των, ὁποῖοι φέρ' εἰπεῖν, «Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰησοῦτου», «Οἱ κληρικοὶ καταπιεσται», «Ἡ χριστιανικὴ σκληρότης καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Γερμανίας», «Τὸ κολλεκτιβιστικὸν κράτος ἀντικείμενον τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Ἰούδα», «Δύο ἐπι ὕψισθεν μοναστηριακοῦ τεύχους κλ.

Ὁ τύπος τῆς γερμανικῆς Κολωνίας ἐπέστηθι δοξίμους κατὰ τοῦ φραγκισκανοῦ ἱερέως Herbert διότι ἐν τινι κηρύγματι του—ὡς ἀναφέρει ὁ Westdeutscher Beobachter—εἶπεν ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε πολὺ σπουδαιότερα τῆς φυλῆς, ὅτι εἰς ἐνάρετος νέγρος εἶνε εἰς τὸν παντοδύναμον Θεὸν εὐαρεστότερος ἐὼς ἀμαρτολοῦ ἀρίου, ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ σεβῶμεθα τὴν ἐβραϊκὴν φυλὴν, ἀφοῦ ἐξ αὐτῆς ἠδδόκησε νὰ προέλθῃ ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ὅτι ὀφειλομεν μὲν ὑπακοῆν εἰς τὸ κράτος ὡς πρὸς τὰ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντα, ἀλλ' εἰμεθα συγχρόνως καὶ μέλη μιᾶς

δευτέρας βασιλείας, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αἱ ἐφημερίδες ἐξακρατηρίσαν τὰς ἐκφράσεις ταύτας ὡς ἐσχάτην προδοσίαν τοῦ λαοῦ τῆς πατρίδος.

Ὁ κ. Vladimir d' Osmesson ἐν τῷ «Figaro» τῶν Παρισίων δημοσιεύει ἐνδιαφέρον ἄρθρον, δι' οὗ ἀποκρούον τοὺς ἐξαιρόντας τὸν γερμανικὸν χιτλερισμὸν ὡς ἀπορθητὸν ὄχημα κατὰ τοῦ ρωσικοῦ πολιτισμοῦ καὶ θανάσιμον αὐτοῦ ἐχθρόν. ἐρωτᾷ: «Ἄν αἱ δύο αὐτὰ σχολαίμισον τὸν ἀλλήλας τόσον βαθέως, πῶς ἐξηγεῖται ὅτι τόσον πολὺ ὁμοιάζουσι;» Εἶνε, κατ' αὐτόν, ἀπλούστατα, διάφορα ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Καὶ ἡ Μόσχα καὶ τὸ Βερολίνον μνηκτριζοῦν τὸν ἱστορικὸν Χριστιανισμὸν τῶν χωρῶν των. Ἀρπάζουσι τὸ τέκνον ἀπὸ τοῦς γονεῖς του διὰ τῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Κράτους καταπιέζουσι πᾶσαν ἀντίθεσιν καὶ ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ καθεστώτος: παύουσι τὰς ἐφημερίδας καὶ τιμωροῦν τοὺς ἐκδότας καὶ διὰ τὴν ἐλαφροτέραν κριτικὴν των' ἐγκαθίδρυσαν μίαν δεσποτεῖαν τρομοκρατίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατελύθη τὸ ἄσυλον τοῦ οἴκου καὶ οὐδεὶς εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ τύχη δὲν θὰ τὸν ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς φυλακῆς... ἐν γένει δὲ τὸ ἐκατέρωθεν ἀφθόνως χυνόμενον αἷμα σχηματίζει ἐν τῇ πραγματικότητι τὸ αὐτὸ ἐλος, ἐπαύξον τὸν αὐτὸν πυρετὸν καὶ ἐξαπολύον τοὺς αὐτοὺς δηλητηριώδεις κώνωπας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐτήσιαν συνέλευσιν τοῦ ἐν Ἰαπωνίᾳ Χριστιανικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσθη νὰ συγκληθῆ κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον συνδιάσκεψις χριστιανικῆς πανιαπωνικῆς, ἧς τὸ κύριον θέμα θὰ ἦεν ἡ ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. Πρὸς τοῦτο ἀπὸ τοῦδε ἡρῆατο ἡ σχετικὴ δράσις ἀπαξ τοῦ μηνὸς διοργανοῦνται πολυπληθεῖς εὐακτήριοι συγκεντρώσεις, καθ' ἃς οἱ ἡγουμενοὶ τῆς κινήσεως ὁμιλοῦσι πρὸς τὰ πλήθη περὶ τῆς ἐνώσεως: κατὰ τὴν πρώτην συγκεντρωσιν ὁμιλήσῃ ὁ πασίγνωστος Ἰάπων χριστιανὸς Τογιοχίκο Καγκάβα, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ὁ ἐπ' ἴσης γνωστότατος γενικὸς διευθυντὴς τῶν ἀπανταχοῦ χριστιανικῶν Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων (XAN) Τζὸν Μόιτ, καὶ κατὰ τὴν τρίτην ὁ Ἰάπων ἐπίσκοπος Ἀκαζάβα.

Ἄγγλος ἀνταποκριτὴς τῆς λονδινεῖου «Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς» (Christian East) ἐκ Κων/πόλεως ἀναφέρει ὅτι μέχρι τοῦδε 400 περίπου χριστιαναὶ γυναῖκες ὑπανδρεύθησαν μουσουλμάνους, πολλαὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἐξακολουθοῦν νὰ φοιτῶσιν εἰς τοὺς ναοὺς τῆς θρησκείας των, νὰ διατηρῶσιν εἰκόνας εἰς τὰς οἰκίας των καὶ νὰ βαπτίζωσι τὰ τέκνα των διδουσαι εἰς αὐτὰ ὀνόματα χριστιανικά, «ὡς προσθέτα εἰς τὰ τουρκικὰ ὀνόματά των». Ἐνοεῖται—ἐπάγεται ὁ ἀνταποκριτὴς—ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη δὲν θεωρεῖται κανονικὴ ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον αἱ τοιαῦται γυναῖκες ζῶσιν ἐν πολιτικῷ μόνον γάμῳ.

Κατὰ τὸν ἀπολογισμὸν τῆς Βιβλικῆς Βρετανικῆς καὶ ξένης Ἐταιρείας, τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκκυκλοφόρησαν ἀνὰ τὸν κόσμον 10,970,609 ἀντίτυπα τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ἧτοι 37,406 περισσότερα τῶν τοῦ προπαρ ἔτους. Μερικῶτερον ἐκκυκλοφόρησαν ἐν Ἐσθῶρῃ 1,609,000 (ἐν Γερμανίᾳ 153,000, κατὰ 19.000 πλείονα). Ἐν Ἀσίᾳ 7,046,000 (338,000 πλείονα). Ἐν Κίνῳ 4,296,000 (393,000 πλείονα). Ἐν Νότιῳ Ἀμερικῇ 506,000 (59.000 πλείονα).

Πρὸ τινος τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Σικάγου ἀπέκτησε τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἄρμενικῶν χειρογράφων εὐαγγελίων: εἶνε μεγαλογράμματον καὶ περιέχει ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ Μθ. καὶ τοῦ Λκ. ἀνάγεται δὲ εἰς τὸν δ' αἱ. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ καθηγ. τῆς Λευσίας Gregory. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Σικάγου φέρεται κάτοχον πολυτίμου συλλογῆς χειρογράφων τῆς Κ. Δ.

καὶ πᾶν ὃ τι χροιάζεται δι' ἓνα ἄπορον ἄσθενῆ. Διότι, ἐκ τὸς τοῦ οὐτὶ ἡ Φιλάνθρωπος Ἀδελφότης δὲν χορηγεῖ μόνον φάρμακον, ὡς λίαν ἀνακριβῶς ἐλέχθη ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ Ἱερ. Μητροπόλει λειτουργοῦν Γραφεῖον τῆς (Γραφεῖον φιλανθρωπίας) ἐπὶ λήθε πάντοτε ἀρωγὸν εἰς τὰς ποικίλας τοῦ βίου ἀνάγκας τῶν ἐνδεῶν. Μετροῦνται δὲ εἰς πολλὰς ἐκानτοντάδας χιλιάδων δραχμῶν τὰ ποσά, τὰ ἧποῖα κατετέθησαν πρὸς τοῦτο, ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἀδελφότητος. Τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ διὰ τὴν ἀδελφότητα τοῦ Ἄργου.

—Ὁ,τι, πρὸ παντός, ἀπασχολεῖ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην, προστίθησι τὸ αὐτὸ περιοδικόν, τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἶνε ἢ ἀπόκτησις Σχολῆς νυκτερινῆς ἀπόρων παιδῶν. Εἶτε διὰ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς ὑπαρξούσης τοιαύτης, εἶτε διὰ τῆς ἰδρύσεως νέας. Ἡ Νομαρχία, πρὸς ἣν ἀπετάθη πρὸ μηνῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, προθύμως ἐνέγκραψεν εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς τοῦ Δήμου καὶ τῶν Κοινοτήτων τῆς ἐπαρχίας Ναυπλίας ποσὰ τινα ὑπὲρ τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, μέρος τῶν ὁποίων καὶ ἀπεστάλη ἤδη πρὸς τὴν Ἱερ. Μητροπολιν.

—Ὁ Ὄργανισμὸς Διοικήσεως Ἐκκλησ. περιουσίας συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 8684, οὗτινος κύριος σκοπὸς εἶναι ἡ ἠυστοιοκίησις τῆς Μοναστηριακῆς Περιουσίας, προβαίνει ἀπὸ διετίας εἰς τὸν ἐκποίησιν τμηματικῶς τῶν εἰς θέσιν «Τοῦμπυ-Κηφισίας» καὶ «Πέραμα-Πειραιῶς» Μοναστηριακῶν ἀκινήτων. Αἱ ἐκποιήσεις τῶν ἐν λόγῳ ἀκινήτων ἐγένοντο χωρὶς νὰ τηρηθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 5763 ἀπαγορεύοντος τὴν πώλησιν δασικῶν ἐκτάσεων καθ' ὅσον ταῦτα ἐπαυσαν ἀπὸ πολλοῦ νὰ ἀποτελῶσιν δασικὰς ἐκτάσεις λόγῳ τῆς γεινιάσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς συνεχῶς ἐξαπλουμένους Συνοικισμοὺς τοῦ Ἀμαρουσίου, τῆς Κηφισίας καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὡς καὶ τὴν ἐντὸς αὐτῶν αὐθαίρετον ἐγκατάστασιν πάσης φύσεως οἰκημάτων καὶ παραπηγμάτων, ὧν ὁ ἀριθμὸς αὐξάνει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Ἡ ἄμεσος ἐκποίησις τῶν ἀκινήτων τούτων ἐπεβάλλετο καθ' ὅσον ταῦτα, ἀποκτήσαντα οἰκοπεδικὴν ἄξιαν, διέτρεχον ἀμέσους κινδύνους διαρπαγῆς, τοῦ Ὄργανισμοῦ εὐρισκομένου ἐν ἀδυναμίᾳ ὅπως ἀντεπεξέλθῃ νικηφόρως κατὰ τῶν πάσης φύσεως οἰκιστῶν, καταπατητῶν, ἢ οἰκοπεδοφάγων, οἵτινες διὰ διαφόρων μεθόδων ἐπεδίωκον τὴν σφετερισμὸν αὐτῶν. Πάντως ὁ Ὄργανισμὸς ἐξεποίησεν τὰς ἐκτάσεις ταύτας κατὰ τεμάχια μέχρι 4 στρεμμάτων ἕκαστον συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις. Ἡ δὲ τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας διεμαρτυρήθη διὰ τὰς γενομένας ὡς ἄνω καλήσεις, φρονοῦν οὐκ εἶδει νὰ τηρηθῆ καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡ διαδικασία τοῦ νόμου 5763, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν κρατικῶν δασικῶν ὀργάνων τὰ ἐν λόγῳ ἀκίνητα ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δασικῶν ἐκτάσεων, περὶ ὧν προβλέπει ὁ ὡς ἄνω νόμος. Ἡ ἐπέμβασις αὕτη τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἔσχεν ὡς ἀποτελέσμα τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐκποιήσεων τῶν εἰς θέσιν Πέραμα - Πειραιῶς Μοναστηριακῶν κτημάτων, ὡς ἐπιστὰς καὶ τοῦ μικροῦ τμήματος ὅπερ παραμένει ἀνεκποιήτον εἰσέτι ἐκ τῶν ἐν τῇ θέσει «Τοῦμπυ - Κηφισίας» Μοναστηριακῶν κτημάτων. Ὁ Ὄργανισμὸς παρεκάλεσεν ὅπως τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ἀρῇ τὰς ἀντιρροήσεις αὐτοῦ ἐν προκειμένῳ διὰ τοὺς κάτωθι λόγους: α) Ἀκύρωσις τῶν γενομένων ἀγοραπωλησιῶν ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι θὰ προκαλέσῃ τὰς δικαίας διαμαρτυρίας τῶν ἀγοραστῶν, καθίσταται ἀνέφικτος ἄνευ τῆς διεξαγωγῆς μακρῶν δικαστικῶν ἀγώνων, οἵτινες ἀνεξαρτήτως τῆς μεγάλης ζημίας ἣν θὰ ἐπροξένουν εἰς τὸν Ὄργανισμὸν θὰ ἦσαν πάντως ἀμφιβόλου ἐκβάσεως. β) Ἐὰν παρέμενεν ἀνεκποιήτον τὸ σήμερον ὑπολειπόμενον πρὸς ἐκποίησιν μικρὸν τμήμα τῶν εἰς θέσιν «Τοῦμπυ - Κηφισίας» Μοναστηριακῶν ἐκτάσεων, οὐδεὶς σκοπὸς θὰ ἐξυπηρετεῖτο, ἀλλῶς δὲ θὰ ὑφίστατο ὁ Ὄργανισμὸς σημαντικὴν ζημίαν, τῶν ἐν λόγῳ Μοναστηριακῶν ἀκινήτων εὐρισκομένων ὑπὸ ἄμεσον κίνδυνον διαρπαγῆς καὶ καταπατήσεων. γ) Ὅσον ἀφορᾷ τὰ εἰς θέσιν «Πέραμα - Πειραιῶς» Μοναστηριακὰ ἀκίνητα εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἐπαυσαν νὰ εἶναι δασικαὶ ἐκτάσεις, ἐφ' ὅσον μέγιστα τμήματα αὐτῶν εἶναι ἤδη μονίμως κατακηκμένα, διέρχεται δὲ διὰ τοῦ Περσῶματος καὶ τροχολοδικῆς γραμμῆς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν τῇ

περιφερείᾳ ταύτῃ κατοικοῦντων. Παρακώλυσις τοῦ Ὄργανισμοῦ ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν δικαιωμάτων κυριότητος, αὐτὰ ἐχει ἐπὶ τῶν ἐκτάσεων τούτων, ἀφ' ἐνὸς μὲν οὐδεμίαν ὠφέλειαν θὰ προσεκόμίζεν εἰς τὸ Κράτος ἢ τὸ Κοινωνικὸν Σύνολον, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἐγένετο πρόξενος εἰς τὸν Ὄργανισμὸν ζημίας πολλῶν εκατομμυρίων, τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἀκινήτων ἀπειλουμένων, ἰδίᾳ κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν, ὑπὸ ἄμεσον κινδύνον διαρπαγῆς. δ) Ἡ μεταβολὴ τῆς κυριότητος ἐπὶ τῶν ἐκποιουμένων ἀκινήτων οὐδαμῶς παρακωλύει τὴν δασικὴν πολιτικὴν τοῦ Κράτους, τὸ ὅποιον ἐναντι τῶν νέων ἰδιοκτητῶν δύναται νὰ λάβῃ ὅσα κρίνει σκόπιμα μέτρα πρὸς προστασίαν τοῦ πρασίνου. Ἐν συμπεράσματι, ἡ παράτασις τῆς σημερινῆς ἐκκρεμότητος δὲν ἐξυπηρετεῖ οὐσιώδη κρατικὸν σκοπόν, γίνεται δὲ ἀσφαλῶς πρόξενος μεγίστων ζημιῶν εἰς τὸν Ὄργανισμὸν ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἱκανοποίησιν, ἐκ τῶν προσόδων τῆς Μοναστηριακῆς Περιουσίας, ὑφίστων Ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν, καὶ ἐπιπροσθέτως παρέχει κατ' ἐξοχὴν πρόσφορον ἔδαφος εἰς τοὺς ἐπιδιώκοντας κατὰ σύστημα τὸν σφετερισμὸν Μοναστηριακῶν κτημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ 4 ἰσταμένῳ μετὰ τὴν τέλεισιν συνοδικῶν μνημοσύνων ἐν τῷ ναφ τοῦ ἁγ. Νικολάου Καίρου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ Πατριάρχου Μελετίου ἡ ἱ. Σύνοδος συνελθοῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν δεξιῶσεων ἐξέλεξε Τοποτηρῆτην τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Τριπόλεως Θεοφάνη, Γενικὸν Πατριαρχικὸν Ἐπίτροπον. Μετὰ τετραήμερον δὲ ἡ ἱ. Σύνοδος συνελθοῦσα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Τοποτηρητοῦ ἤρξατο τοῦ προπαρασκευαστικοῦ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου ἔργου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πατριαρχικῆς ἐν Συνόδῳ διατάξεως περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1934, ὡρίσθη δὲ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λεοντοπόλεως Χριστοφόρου καὶ Ἐρμουπόλεως Νικολάου πρὸς καταρτισμὸν τοῦ καταλόγου τῶν μελῶν τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως.

—Παραπεριημεῖ κατ' αὐτὰς ἐν Ἀθήναις ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν οἰκίων του ὁ Καθηγητὴς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἡλιοπόλει τῆς Αἰγύπτου Σπετσεροπουλείου Ὄρφανοτροφείου Αἰδισ. κ. Ἰωάννης Παποδόπουλος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρωσίας, ὁ τοποτηρευτῶν τῆς λεγομένης Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας Σεβ. Σέργιος προέβη εἰς τὴν διάλυσιν τῆς περὶ αὐτὸν συνόδου καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ συστήματος τῆς διὰ διαρκῶς συνόδου διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἥς ἀνωτάτη ἀρχὴ ὀρίζεται ἡ σύνοδος τῆς ἱεραρχίας, συγκαλουμένης κατὰ τακτὰς ἢ καὶ ἐκτάκτους προθεσμίας. Κατὰ τὸ ὑπόλοιπον χρονικὸν διάστημα τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀσκή μόνος ὁ τοποτηρευτῶν ὡς πρῶτος τῆ τάξει. Ὡς λόγος τῆς καταργήσεως τῆς ἱ. Συνόδου φέρεται ἐν τῇ σχετικῇ ἐγκυκλίῳ τοῦ μητροπ. Σεργίου τὸ ἀδύνατον τῆς μονίμου ἐν Μόσχᾳ συγκεντρώσεως τῶν μελῶν τῆς Συνόδου καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας κρίνεται ὡς μὴ δυνατὴ ἡ ἀδιάκοπος λειτουργία αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Μετὰ μακρὰν νόσον ἐτελεύτησεν ὁ Μητροπολίτης Τσέρνοβιτς καὶ πάσης Βουκοβίνης Νεκτάριος. Καταδιωχθεὶς πρὸ τοῦ πολέμου ὑπὸ τῶν αὐστριακῶν ὡς ρουμῶνος πατριώτης, μετὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν προσάρτησιν τῆς Βουκοβίνης εἰς τὴν Ρουμανίαν προήχθη τῇ 1923 εἰς ἐπίσκοπον τῆς Cetatea-Alba καὶ μετὰ ἔτος εἰς τὴν μητροπολιν Τσέρνοβιτς. Μετέσχε τῶν διεθνῶν χριστιανικῶν συνεδρίων καὶ συνδιασκέψεων ὡς καὶ τοῦ συνεδρίου τοῦ Λάμπει ἐν Λονδίῳ τῇ 1930, ὡπαδὸς δὲ τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν συνηγόρησεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῇ ἱ. Συνόδῳ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἐπιμονον δ' αὐτοῦ εἰσῆγγησιν ὠφέλετο ἢ ὑπ' αὐτῆς ἐπ' ἐσχάτων πρόσκλησις τῆς ἀγγλικῆς ἀποστολῆς εἰς Ρουμανίαν πρὸς εἰδικὴν ἀπὸ κοινοῦ μελέτην τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος.

Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου Ἄπαντα τὰ εὐρισκόμενα. *Oeuvres complètes de Gennadius Scholarios publiées pour la première fois par Mgr Louis Petit Archevêque de Corinthe, † X. A. Siderides membre de plusieurs Sociétés savantes, Martin Jugie des Augustins de l'Assomption. Tome IV, Paris, Maison de la Bonne Presse, 1935 (ελ. XXX † 524).*—Οἱ ἐκδόται τῶν Ἀπάντων τοῦ Σχολαρίου ἐκυκλοφόρησαν κατ' αὐτὰς καὶ τὸν δ' τόμον των. Τοῦτου τὰ περιεχόμενα διακρίνονται διὰ τὴν μεγάλην των ποικιλίαν· οὕτω, δημοσιεύονται πρῶτον τὰ κατὰ τοῦ Πλήθωνος πολεμικά (1—189)· ἔπειτα ἀκολουθοῦν τὰ ποιητικά καὶ ἀσκητικά (190—309)· ἔπονται τὰ λειτουργικά καὶ ποιητικά (310—397)· καὶ εἶτα ἡ ἄλληλογραφία (398—493) καὶ, τελευταίον, παρατίθεται μία σύντομος Χρονολογία «ἐκ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ἄχρι Κυρίου, τὸ δ' ἐκείθεν καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἱστοριῶν... ἄχρι τῆς θείας οἰκονομίας..» (501—512). Ἐκ τῶν ἔργων τούτων τὰ 29 ἐκδίδονται νυν τὸ πρῶτον· τὰ λοιπὰ ἢ εἴνε διασπαρτά, σπάνια καὶ ἀνεύρετα, ἢ εἵρηγνται ἐν τοῖς «Παλαιολογείοις καὶ Πελοποννησιακοῖς» τοῦ Σπ. Λόμπρου· καὶ ταῦτα ὁμοῦς ἐνταῦθα δημοσιεύονται ἀρτιώτερα καὶ ὀρθότερα, ὡς παραβεβλημένα καὶ πρὸς ἄλλα αὐτόγραφα ἐκ πάντων δ' ἔχουσι νὰ ἐντλήσωσι συμβολὰς καὶ ἡ δογματικὴ θεολογία καὶ ἡ ἱσκητικὴ, ἡ λειτουργικὴ, ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ φιλολογία, μάλιστα δὲ πασσὴν ἡ ἱστορία, νέα δὲ στοιχεῖα προσκομίζονται διὰ τὸν βίον καὶ τὸν προσωπικὸν χαρακτήρα τοῦ Σχολαρίου. Τὸ φιλοσοφικοθεολογικὸν περιεχομένον κατὰ τοῦ Πλήθωνος ἔργον τοῦ Σχολαρίου ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἴνασκυὴν τῆς πραγματείας τοῦ Γερμιστοῦ: «Περὶ ὧν Ἀριστοτέλης πρὸς Πλάτωνα διαφέρεται» οὐχὶ τόσον πρὸς ἡπεράσπειον τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅσον πρὸς ἄμυναν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, διότι ὁ Σχολάριος ἐνεῖδε μεροληψίαν τοῦ Πλήθωνος διαφημιστικὴν τοῦ φιλοσόφου, οὕτινος ἡ διδασκαλία, εἰ καὶ οὐχὶ ἄμοιρος σπουδαίων πλανῶν, ἀλλ' ὁμοῦς εἶνε εὐπροσαρμοστοτέρα πρὸς τὰ χριστιανικά δόγματα. Τὰ ποιμαντικά του ὁ Σχολάριος συνέγραψε ὡν Πατριάρχης· ἐξ αὐτῶν ἡ μὲν ποιμαντορικὴ του ἐπιστολὴ «ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῆς πόλεως καὶ τῇ παραιτήσει τῆς ἀρχιερωσύνης», τὸ πρῶτον ἡδὴ δημοσιευομένη, εἶνε σπουδαία διὰ τὴν βιογραφίαν, τὸν χαρακτήρα του, τὴν ποιμαντικὴν του δράσιν καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ἐν ᾧ εὐρίσκειται τεταραγμένου περιβάλλοντος, ἡ δὲ πραγματεία του «περὶ τῆς πρώτης τοῦ Θεοῦ λατρείας ἢ νόμος εὐαγγελικὸς ἐν ἐπιτομῇ» θεωρεῖται ἐν τῶν ἀρίστων καὶ διασημοτέρων ἔργων τοῦ Σχολαρίου. Τὰ λειτουργικά του εἶνε εὐάριθμα—περὶ καὶ ἔμμετρα—, ἀποτελούμενα δ' ἐκ βραχειῶν προσευχῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους, πάντα σχεδὸν ἦσαν ἀνέκδοτα· τὰ ἐξ αὐτῶν ποιητικά εἶνε ἔμμετρα ἢ ἀνήκουν ἐν εἰς τὴν ρυθμικὴν ποιήσιν τῶν χριστιανῶν μελωδῶν. Ἡ ἄλληλογραφία του δὲν περιλαμβάνει πάσας τὰς σωθεισας ἐπιστολάς του· τέλος, ἡ «Χρονολογία» του, ἐκδιδόμενη νυν τὸ πρῶτον, εἶνε ἰδιαίτερος ἀξιοσημειώτος κυρίως διὰ τὴν σημείωσιν τῆν ἀναπροσμενῆν εἰς τὰς τύχας τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας (σ. 510—511) καὶ τὰς περιεχομένας περιέργους συμπτώσεις. Διὰ τὸ περιεργὸν τοῦ πράγματος παραθέτομεν αὐτὴν ἐν τῇ Στήλῃ Παρατηρήσεων ὀλόκληρον. Ο ὅλος τόμος καταλείεται ὑπὸ δύο πινάκων: τῶν κυρίων ὀνομάτων καὶ τῶν θεολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν θεμάτων. Καὶ ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἐκδεδομένος μετ' ὄσης ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας καὶ οἱ πρότεροι τρεῖς, διὰ τὰς ὅποιαις οἱ σοφοὶ ἐκδόται εἶνε ἀξιοὶ θερμῶν συγγραφητῶν.

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Ὁ Π. Ρουσόνοσ καὶ τὰ ἀνέκδοτα δογματικά καὶ ἄλλα ἔργα αὐτοῦ νῦν τὸ πρῶτον ἐκδιδόμενα· Verlag der Byzantinisch-neugriechischen Jahrbücher. Athen 1935.—Ὁ μοναχὸς Παχώμιος Ρουσόνοσ, εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων λογίων τῆς πρώτης μετὰ τὴν Ἀλωσιν ἐκατονταετηρίδος, μέχρι τοῦδε ἦτο γνωστός ἐκ τῆς πλουσίας συγγραφικῆς αὐτοῦ δράσεως ὡς συγγραφεὺς γραμματικῶν καὶ μουσικῶν ἔργων, ἐλάχιστα δὲ ὡς θεολόγος. Τὰ ἐν τῇ Μαρκιανῇ ὁμοῦς βιβλιοθήκῃ ὡς καὶ ἐν ἄλλαις βιβλιοθήκαις ἔργα αὐτοῦ ἀναδεικνύουσιν αὐτὸν κυρίως δογματικὸν καὶ ἀντιρρητικὸν θεολόγον, ὡς τοιοῦτον δ' ἐπιχειρεῖ νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸν ὁ σ. τοῦ παρόντος ἔργου.

Τούτο, ἀποτελούμενον ἐκ δύο τμημάτων, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ περιλαμβάνει τὰ τῆς βιοτῆς καὶ τῆς συγγραφικῆς δράσεως τοῦ Ρουσόνοσ, μαρτυρουμένης ἐκ τῶν ἐν χειρογράφοις σωζομένων συγγραμμάτων του (σ. 3—80), ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὰ ἀνέκδοτα δογματικά καὶ ἄλλα συγγράμματα αὐτοῦ (σ. 81—290), μετ' ὃ ἔπεται ὁ πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων καὶ ἡ βιβλιογραφία τοῦ ἔργου. Ἐκ τῆς τὸ πρῶτον νῦν δημοσιεύσεως τῶν δογματικῶν καὶ ἀντιρρητικῶν ἔργων τοῦ Παχωμίου Ρουσόνοσ ὁ ἐπιφανὴς οὗτος τῶν πρώτων μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνων ἑλληγν λόγιος ἐμφανίζεται ὡς ὁ ἀντιπροσωπευτικώτερος δογματικὸς θεολόγος τῆς εἰς δογματικὰς συγγραφὰς τόσον παρχῆς ἐκείνης ἐποχῆς, εἶνε δ' ἀξιοὶ θερμῶν συγγραφετῶν ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων τροφίμων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου νεαρός σ. τοῦ παρόντος ἔργου διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν εὐσυνειδησίαν μετ' ἧς ἀνίχνευσε τὰ κατὰ τὸν Ρουσόνοσ καὶ διὰ τὸ εὐμέθοδον τῆς ἐκδόσεως, δι' ἧς συμπληροῦται ἡ τοῦ ἱ. αἰ. δογματικὴ φιλολογία τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐκδοσις περιελήφθη εἰς τὴν σειράν τῶν Texte und Forschungen zur byzantinisch-neugriechischen Philologie τῶν διεθνῶς γνωστῶν «Byzantinisch-neugriechischen Jahrbüchern» τοῦ Καθηγητοῦ Νίκου Βέη.

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη καθηγητοῦ, Χριστολογικὴ ἐτεροδιδασκαλία τοῦ ἱ. αἰῶνος καὶ ἡ εἰς αὐτὸν κἀθοδος τοῦ Κυρίου. (Ἀνατύπ. ἐκ τῆς «Νέας Σιών»). Ἐν Ἱεροσολύμοις, Τύποις Ἱ. Κ. τοῦ Παναγ. Τάφου, 1935.—Τὸ θέμα τῆς πραγματείας ταύτης εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Παχωμίου Ρουσόνοσ ἐν ἀνεκδότῳ αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινῶσ ἐπιστολὴ καταγγελία καὶ ἀνασκυὴ τῆς περὶ τῆς εἰς ἄδην καθόδου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐτεροδιδασκαλίας Ματθαίου ἐνὶ ἀνεκδοτῳ μοναχοῦ καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης σύντομος ἱστορικοδογματικὴ ἐπισκόπησις τῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ θέσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος δόγματος. Μετὰ ὀλίγα νῦν περὶ τοῦ Ρουσόνοσ, διασαφύνται τὰ κατὰ τὸν Ματθαῖον καὶ τὴν ἐτεροδιδασκαλίαν του ὡς καὶ τὰ τοῦ χρόνου τῆς ἐπιστολῆς, ἧς ἐκδίδεται τὸ ἐκδιαφέρον τὸ θέμα τμήμα. Μετ' ὃ ἐν β' μέρει ἀκολουθεῖ βραχεῖα μὲν, ἀλλὰ ἀρτία ἀνασκόπησις τοῦ ὄλου θέματος περὶ τῆς εἰς ἄδην καθόδου τοῦ Κυρίου, ὡς ἔχει τοῦτο ἱστορικῶς ἐν τῇ ἁγ. Γραφῇ καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἱερῇ παραδόσει. Ἡ μελέτη, γεγραμμένη μετ' εὐσυνειδητοῦ ἐπιστημοσύνης, ἀποτελεῖ ἀξιοπρόσεκτον δογματικὴν συμβολὴν εἰς τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν.

Βασιλείου Κ. Ἐξάρχου, Τὸ πρόβλημα τῆς συνεκπαιδεύσεως ἐξ ἀπόψεως ἑλληνικῆς χριστιανικῆς. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν «Ἐκπαιδευτ. Χρονικῶν»). Ἐν Ἀθήναις 1935.—Ὁ σ. διὰ τῆς παρουσίας μελέτης θίγει ἐν τῶν σπουδαιοτάτων ζητημάτων τῆς Παιδαγωγικῆς, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς φύσεως του δικαίως ἢ Ἐλισάβετ Huguenin ἐχαρακτήρισεν ὡς ἐπικίνδυνον. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο ἡ βιβλιογραφία τοῦ θέματος εἶνε πλουσιωτάτη, ἦτο δὲ φαινομὸν ὡς ἐκ τῆς φύσεως εἰς αὐτὸ τὴν προσοχὴν καὶ οἱ παρ' ἡμῖν παιδαγωγικοὶ, ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ταχθέντες ὑπερτῆς συνεκπαιδεύσεως, ἄλλοι δὲ κατ' αὐτῆς. Οἱ πρῶτοι, παρασυρόμενοι ὑπὸ τῆς καθαρῶς φυσικῆς Βιολογίας καὶ τῆς λεγομένης «Ψυχολογίας τοῦ βάθους» (Tiefenpsychologie) περιλαμβανούσης τὸ μὲν τὴν θεωρίαν τῆς ψυχανάλυσεως τοῦ Freud, τὸ δὲ τὴν ἀτομικὴν ψυχολογίαν τοῦ Adler, ὑπερμαχοῦν τῆς συνεκπαιδεύσεως· οἱ δὲ, διαφόρως ἐκτιμῶντες τὴν φύσιν ἐκατέρου τῶν φύλων καὶ εὐρίσκοντες διάφορον τὸν προορισμὸν των, θεωροῦσι τὴν συνεκπαιδεύσιν παράγοντα τῆς φυσικῆς στρεβλώσεως τῶν φύλων καὶ, ἐπομένως, μέγαν κίνδυνον ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς μορφώσεως, τὴν τελολογικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀτομικότητος καὶ τὴν ὑγιᾶ κοινωνικὴν συμβίωσιν τῶν φύλων. Οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων παιδαγωγικῶν ἀσχοληθέντες περὶ τὸ πρόβλημα τῆς συνεκπαιδεύσεως (Δελμούζος, Παλαιολόγος, Μοραβίτης, Μισοβίτης κλ.) προσεπάθησαν νὰ ἀντιμετωπίσωσιν αὐτὸ κατ' ἀρχὴν ἐπὶ τῷ τέλει νὰ διακριθῶσιν ἂν καὶ ὑπὸ τίνιασ συνδήσεως εἶνε δυνατὴ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ εφαρμογὴ τῆς. Ὁ τῆς παρουσίας ὁμοῦς μελέτης σ. ἐξετάζει τὸ θέμα εἰδικῶς ἀπὸ ἑλληνικῆς χριστιανικῆς ἐπόψεως, φρονῶν ὅτι διὰ τὴν ὀρθὴν λύ-

σιν τῶν παιδαγωγικῶν προβλημάτων δεόν ταῦτα νὰ ἐξετάζονται ἀπὸ τῆς ἐπιπέσεως τῆς ἰδέας τῆς μορφώσεως, δι' ἧς σκοπεῖται ἡ ἐπίτευξις τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος. Πρὸς τοῦτο πρῶτον μὲν ἐξετάζει τὴν ἐννοίαν καὶ τὰς δυνατὰς μορφὰς τῆς συνεκπαιδεύσεως καὶ τὴν παρ' ἡμῶν θέσιν τοῦ προβλήματος, δεύτερον δὲ καθορίζει τὴν ἐννοίαν τῆς μορφώσεως καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς εἰδικῶς διὰ τοῦς Ἕλληνας, εἶτα δὲ ἐκ τοῦ καθορισμοῦ τῆς πρὸς τοῦτον σχέσεως τῆς συνεκπαιδεύσεως ἄγεται εἰς τὸ πόρισμα ὅτι αὕτη οὐ μόνον ἀντιτίθεται πρὸς οὐσιώδεις ἀρχὰς τῆς μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ παράγει διαστροφὴν τῆς γνησίας ἑλληνοχριστιανικῆς προσωπικότητος καταντῶσαν εἰς παραμόρφωσιν τῆς νέας ἑλληνοχριστιανικῆς γενεᾶς. Ἡ μελέτη μαρτυρεῖ ὅτι ὁ σ. εἶνε ἐνήμερος καὶ τῶν παιδαγωγικῶν ζητημάτων ἐν γένει καὶ τοῦ εἰδικοῦ τῆς συνεκπαιδεύσεως προβλήματος εἰδικώτερον, ὅτι δὲ καὶ εὐστοχῶν ποιεῖται τοῦ τελευταίου τὴν ἐρευναν καὶ εἰς ὀρθὰ ἄγεται συμπεράσματα.

ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Καθίσταται γνωστὸν, ὅτι αἱ εἰσιτήριον ἐξετάσεις θέλουσι διενεργηθῆ ἀπὸ τῆς 24—30 Σεπτεμβρίου.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ γίνωσι δεκτοὶ εἰς εἰσιτήριον ἐξετάσιν ὑποβάλλουσιν εἰς τὴν Διευθύνσιν τῆς Σχολῆς σχετικὴν αἴτησιν, ἐφ' ἧς συνάπτουσι: 1) Τὸ ἐνδεικτικὸν προαγωγῆς ἐκ τῆς β' τάξεως ἐξαταξίου Γυμνασίου ἢ Πρακτικοῦ Λυκείου ἢ ἀπολυτήριον Ἡμιγυμνασίου, 2) Πιστοποιητικὸν ἱατροῦ περὶ ὑγείας καὶ ἀρτιμελείας των, 3) Πιστοποιητικὸν τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας των περὶ τῆς χρηστοφείας καὶ τοῦ ἱερατικοῦ ζήλου των καὶ 4) Πιστοποιητικὸν ἐγγραφῆς των εἰς τὸ μητρώον τοῦ οἴκειου Δήμου ἢ Κοινότητος.

Ἡ φοίτησις εἰς τὴν Σχολὴν εἶναι πενταετής. Οἱ μαθηταὶ εἶναι ἐσωτερικοὶ, καταβάλλουσι δὲ κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τῶν μηνῶν Ὀκτωβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Ἀπριλίου ἀνά δραχμὰς 1800 διὰ τροφὴν, φωτισμὸν, καθαριότητα καὶ ἱατρικὴν περίθαλψιν.

Τὰ μαθήματα ἀρχοῦντα τακτικῶς τῇ 1 Ὀκτωβρίου εἰς τὸ νεοδμητὸν ἀντισεισμικὸν κτίριον τῆς Σχολῆς, τὸ ὅποτον πληροῖ πάντας τοὺς ὄρους τῆς ὑγεινῆς καὶ παιδαγωγικῆς. (Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Σχολῆς)

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος - Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν Βουνησίου, Βλάσδου, Πορτίτισης, Μπεξιούλας, Ἀγ. Γεωργίου, Λεοντίου, Μαργελεζίου, Στεφανιάδα, Μαρτενταικοῦ, Κολαξίς, Μπεντζιλέο, Κιοπεκλί, Ἰρινί, ὅπως ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἐγγράφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Καρδίτῃ τῇ 8-8-35.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἱεραρχὶς

Ι. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακάς θέσεις τῶν ἐνοριακῶν ἱερῶν ναῶν 1) Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Αἰτωλικοῦ, 2) Παλήμπεη, 3) Σκουτεσιάνδος-Ἀγρινίου, 4) Μαχαλά-Τριχωνίας, 5) Ματαγοκίου-Βάλτου, 6) Ποταμούλας-Μακρυνείας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ὑποβάλλωσι τῇ Ἱεραῇ Μητροπόλει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 7 Ἀυγούστου 1935. † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος.

Ι. Μητρόπολις Γυθείου Οἰτύλου

Προσκαλοῦνται οἱ βουλλόμενοι καὶ ἔχοντες τὰ ἐκ τοῦ

Νόμου προσόντα ὅπως ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ἀπαιτούμενα ἐγγράφα προκειμένου νὰ γίνωσι ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τοῦ ἐν Πύργῳ Δυροῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ Ὁ Ἅγιος Δημήτριος. Ἐν Γυθείῳ τῇ 18 Ἀυγούστου 1935.

† Ὁ Γυθείου Οἰτύλου Διονύσιος

Ι. Μητρόπολις Μηθύμνης.

Κενωθείσης μιᾶς ὀργανικῆς θέσεως ἐφημερίου τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Ὑψηλομετώπου ἐπαρχίας ἡμῶν ἐνορίας τῶν Ταξιαρχῶν, καλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν καὶ κερτιμένους τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα ὅπως μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὰ αἰτήσεις μετὰ τῶν νενομιζόμενων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνάδειξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων. Ἐν Καλλονῇ τῇ 16 Ἀυγούστου 1935. † Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος.

† Ι. Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου (κωδ. κ.) «Περὶ Ἑνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικῶν ἐφημερίων τοῦ ἐν ἄγ. Ἰωάννῃ Ἱεραῖος ἱ. ναοῦ ἄγ. Ἀθανασίου ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω ἱ. ναοῦ. Ἐν Δημητσάνῃ 3 Ἀυγούστου 1935.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος

† Ι. Μητρόπολις Ἠλείας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν ἱεράν μητρόπολιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 83 τοῦ νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑποψηφίων ἱερέων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν χηρευουσῶν ἐνοριῶν 1) ἁγίου Ἀθανασίου Πύργου, καὶ 2) ἁγίου Δημητρίου Λατζίου. τ. Δ. Ὠλένης. Ἐν Πύργῳ τῇ 16 Ἀυγούστου 1935. † Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος.

† Ι. Μητρόπολις Ἀργολίδος

Καλοῦνται οἱ ἐκ τῶν προσοντούχων βουλλόμενοι νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν κενὴν θέσιν δευτέρου Ἐφημερίου τοῦ ἐνοριακοῦ ἱ. ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου τῆς πόλεως Ἀργους (πληθυσμὸς ἄνω τῶν δέκα χιλιάδων κατοίκων) ὅπως μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου ἔτους 1935 ὑποβάλλωσιν ἀποδεικτικὰ τῶν προσόντων των. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 9 Ἀυγούστου 1935 † Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

† Ι. Μητρόπολις Καστορίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικῶν ἐφημερίων τοῦ ἐν Σλημνίτῃ ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ ναοῦ. Ἐν Καστορίᾳ τῇ 13 Ἀυγούστου 1935. † Ὁ Σιανίου-Σιατίστῃς Διόδωρος, Τοποτηρητῆς Καστορίας.

† Ι. Μητρόπολις Ὑδρας καὶ Σπετιῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 81, 82 καὶ 83 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κ.λ.π. προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ἵνα χειροτονηθῶσιν ἱερεῖς καὶ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Θερμησίᾳ Ἐρμιονίδος ἱ. ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, ἥτοι μέχρι τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου ἔ. ε., ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὴν αἴτησιν των μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου ἀρθρου 83 ὀριζόμενων πιστοποιητικῶν. Ἡ παρούσα πρόσκλησις ἀπευθύνεται καὶ πρὸς ἡδη χειροτονημένους ἱερεῖς κερτιμένους τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 13ῃ Ἀυγούστου 1935. † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετιῶν Προκόπιος.

Τύποις «Φοῖνικος», ὁδὸς Λιοννάτου 4 Ἀθήναι,